

Noor 92 Publications

Fortolkning av verneversene i Korane

© Noor 92 Publications 2016
Fortolkning av verneversene i Koranen

ISBN 978-82-93517-01-6

Det må ikke kopieres fra dette manuset i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
السلامة والسلام على رسول الله

INNHold

Forord	7
Verneversene – <i>al-Mo‘awwizatān</i> (المعوذتان)	9
Hvem var vår mester ‘Abdollāh ibn Mas‘ūd عليه السلام (d. år 32 e.h.)?	9
Vår mester ‘Abdollāh ibn Mas‘ōds عليه السلام <i>moṣḥaf</i>	12
<i>Al-Fātiḥah</i> (الفاتحة) – Åpningen i vår mester Ibn Mas‘ōds عليه السلام	
korankopi	13
Verneversene i vår mester Ibn Mas‘ōds عليه السلام korankopi	14
Å fornekte en eneste bokstav fra Koranen	16
De skriftlærdes konklusjoner	18
Bakgrunnen for verneversene	19
Hvor ble kapitlene åpenbart?	19
Hvorfor og når ble kapitlene åpenbart?	20
1. Beretningen etter Hishām ibn ‘Orwah	20
2. Beretningen etter Moḥammad ibn ‘Obaydillāh al-‘Arzamī	21
3. Beretningen etter vår mester Zayd ibn Arqam عليه السلام	22
4. Beretningen etter Abō Ṣāliḥ som berettet etter vår mester Ibn ‘Abbās عليه السلام	22
5. Beretningen etter ‘Ikrimah som berettet etter vår mester Ibn ‘Abbās عليه السلام	22
6. Beretningen etter vår mester Anas ibn Mālik عليه السلام	22
Ord, terminologier og fortolkning	25

Navn og kapitlenes relasjon til hverandre	25
<i>Al-Falaq</i> (الفلق)	26
Det første verset: «قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ»	26
Det andre verset: «مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ»	30
Det tredje verset: «وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ»	34
Det fjerde verset: «وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ»	35
Det femte verset: «وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»	39
<i>An-Nās</i> (النَّاس)	43
Det første verset: «قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ»	43
Det andre verset: «مَلِكِ النَّاسِ»	44
Det tredje verset: «إِلَهِ النَّاسِ»	45
Det fjerde verset: «مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ»	46
Det femte verset: «الَّذِي يُوسِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ»	49
Det sjette verset: «مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ»	50
Oversettelse	53
En oppsummerende oversettelse av kapittelet <i>al-Falaq</i> (الفلق)	53
En oppsummerende oversettelse av kapittelet <i>an-Nās</i> (النَّاس)	53
Besvergelse	55
Besvergelse i forskjellige religioner	55
Besvergelse i islam	55
Profeten Moḥammad ﷺ besverget	56

Besvergelsens krav	57
Å bruke amuletter	58
Trolldom	61
Trolldom, religion og vitenskap	61
Trolldommens eksistens i forskjellige religioner	61
1. Kristendommen	61
2. Islam	62
3. Hinduisme	62
4. Buddhisme	62
5. Jødedommen	62
Sannheten om trolldom, ifølge islam	63
Skadene ved trolldom	64
Noen former av å praktisere trolldom	65
Ble profeten ﷺ påvirket av trolldommen?	65
Skuddbønn og besvergelse	69
Skuddbønnens overlegenhet	69
Hvordan bør man be en skuddbønn?	70
Å helbrede ved besvergelse	71
Å beskytte seg mot trolldom før man blir rammet av den	72
Besvergelse når trolldommen har inntruffet	72
Noen skuddbønner og besvergelses	73
Diskusjon	75
Konklusjon	77
Translitterasjon	79
Ordliste	81

Litteraturliste	83
Koran-register	87
Generelt register	90

Forord

All lovprisning er for Gud alene, vi lovpriser Ham, vi søker Hans hjelp, vi ber om Hans tilgivelse og søker vern hos Ham. Vi bevitner at vår elskede mester Mohammad ﷺ er Hans aller mest høytstående tjener og siste sendebud.

I denne boken vil leserne få et dypere innblikk i *al-Mo'awwizatān* (verneversene) – de to siste kapitlene i Koranen. Fagområdet som vi skal se nærmere på, kalles *tafsīr*. *Tafsīr* er det mest essensielle fagområdet blant islamske vitenskaper, da denne vitenskapen samler alle vitenskapene i seg og framlegger dem som en samlet enhet med tanke på den diskusjonen den fører. Denne vitenskapen gir leserne en reflekterende forståelse av Koranen – med andre ord er den hovedverktøyet til å begripe Guds ord (Koranen). Enhver troende strever for å følge Koranens lære, men det er ikke mulig å gjøre det uten å ha kunnskap om ordenes fortolkning. Her kan vi få hjelp av vitenskapen *tafsīr*, som er koraneksegese/koranfortolkning.

Vårt emne er veldig viktig, da det er avgjørende å bevise at verneversene er en del av Koranen, og deres betydningsfulle rolle i en troendes liv. Verneversene er høyt ansett av de troende, derfor er det å kutte dem bort fra Koranen faktisk å påstå at Koranen er usann. Med dette for øye, mener jeg at det er av høyeste betydning å presentere den nøyaktige islamske oppfatningen.

De skriftlærde som har fortolket Koranen, har alle skrevet om dette emnet. De har diskutert det grundig og fordypet seg i det. De har argumentert for at disse to kapitlene ikke bare er to skuddbønner som det søkes Guds vern ved. De har også analysert terminologien i kapitlene, deres forskjellige resitasjonsmåter og definisjonene av de onde tingene som er blitt nevnt i kapitlene, og de har bekreftet eksistensen av jinner og djevlere gjennom disse to kapitlene. De skriftlærde tilbakeviste de usanne forsøkene til flere grupper som forsøkte å fortolke verneversene uten bevis og sterke argumenter, slik bevarte de majoritetens tro basert på sannheten gjennom sin iherdige innsats.

Denne studien med funn og konklusjoner er en ydmyk innsats for å presentere de skriftlærdes utdypende og tungtveiende

standpunkter. Denne forskningen kan anses som et forsøk på å viderebringe de skriftlærdes syn gjennom en systematisk struktur og kaste lys over deres tolkninger og formidle dem på en lettest mulig måte.

Målet med denne boken er å fordype seg i og klargjøre den rette forståelsen av og den sanne trosoverbevisningen med hensyn til de to kapitlene som er kjent som *al-Mo 'awwizatān*. Å opplyse når begge kapitlene ble åpenbart, beskrive det onde som blir nevnt i dem, å gjøre leserne klar over den åndelige rollen til disse to kapitlene og å gjøre Gud til kjernen i våre skuddbønner og anrop.

Metodologien som er brukt i denne forskningen, samler autentiske beretninger for å nå den rette trosoverbevisningen og tilbakeviser de usanne standpunktene, og veier også til tider de skriftlærdes meninger opp mot hverandre, for å vise til den sterkere meningen.

Det nyttige ved denne forskningen er at leserne oppfordres til å undersøke og studere. Leserene vil få solid kunnskap om emnet og være på søk etter sannheten når de ser på en omdiskutert sak.

Doha, 12.7.2016

Abo Mahi

Verneversene – al-Mo‘awwizatān (المعوذتان)

Begge disse kapitlene ble åpenbart samtidig, derfor velger de skriftlærde å ikke skille dem fra hverandre. Både meningen og viktigheten og målet med kapitlene ligger hverandre veldig nær. Det er derfor de kalles *al-Mo‘awwizatān*: De to kapitlene som det søkes Guds vern ved. De har fått en tittel som knytter dem sammen, og i kapittelrekkefølgen i Koranen kommer de rett etter hverandre: 113. og 114. kapittel.

Før vi ser nærmere på fortolkningen av og budskapet i disse to kapitlene, er det veldig viktig å få klarhet i om de i det hele tatt er to kapitler av Koranen eller ikke.

Islamkritikerne og misjonærer av annen tro kritiserer og stiller spørsmål vedrørende verneversenes autenticitet og om de er en del av Koranen. Det skeptiske spørsmålet som stilles, er: «Det er tre kapitler i Koranen som ikke ble skrevet ned og tatt med av den kjente følgesvennen til profeten Moḥammad ﷺ, ‘Abdollāh ibn Mas‘ūd ﷺ.» Disse tre kapitlene kjenner vi som *al-Fātiḥah* og *al-Mo‘awwizatān*, det første kapittelet og de to siste kapitlene i Koranen. Dette spørsmålet er tungt for de troende å høre, men for kritikerne er det et spørsmål som gleder. Dette spørsmålet får muslimenes påstand om at Koranen er en mirakuløs bok, til å framstå som svak. Det er sannelig en stor sak å se på når en av de mest lærde i islams historie ikke tar med tre kapitler av Koranen.

For å forstå hvorfor vår mester Ibn Mas‘ūd ﷺ ikke hadde med disse tre kapitlene i sin korankopi, må sannhetssøkerne undersøke saken grundigere.

Hvem var vår mester ‘Abdollāh ibn Mas‘ūd ﷺ (d. år 32 e.h.¹)?

Vår mester ‘Abdollāh ibn Mas‘ūd ﷺ konverterte veldig tidlig til islam. Han er av de tidligste som omfavnet troen i Mekka, faktisk var han en ung gutt da han gjorde det. Historien opplyser oss at han var av de følgesvennene som utvandret to ganger til Abessinia, og etter det utvandret han til Medina. Han opplevde å rette seg mot begge bønneretningene i Medina. Guds sendebud ﷺ ga det gledelige

¹ E.h.: Etter *hijrah*. *Hijrah* vil si Hans Hellighets ﷺ utvandring fra Mekka til Medina.

budskapet om paradiset til ti av sine følgesvenner, vår mester Ibn Mas'ūd var også en av dem. Følgesvennene anså ham og hans mor som en del av familien til profeten , for de hadde et nært forhold til dem.^I Han deltok i alle de kjente og viktige slagene. I det tjuende året etter *hijrah* ble han ansatt som dommer i Kufa, og i ti år arbeidet han som det. Denne følgesvennen var uten tvil blant de største skriftlærde i islam, det er et faktum ingen kan fornekte.^{II} For en gang satt en gruppe av følgesvennene og så på Koranen, og vår mester Ibn Mas'ūd stod opp, da sa Abō Mas'ūd : «Jeg vet ikke om Guds sendebud har etterlatt seg noen som har mer kunnskap om det Gud åpenbarte enn denne mannen som står overfor dere.»^{III}

Det gjengis at han sa følgende om sin kunnskap: «Guds sendebuds følgesvenner vet at jeg har mer kunnskap enn dem om Guds bok. Hvis jeg hadde visst om en eneste person som har mer kunnskap enn meg, ville jeg i sannhet ha satt av gårde mot ham.» Shaqīq fortsatte: «Jeg satt i samlingen til Moḥammads følgesvenner, men jeg hørte ikke en eneste avvise det eller vise til noe feil i det.»^{IV}

De skriftlærde sier at hvis det er nødvendig å vise til noe stort eller kunnskap som en har, er det tillatt så lenge man ikke gjør det for å skryte. Dette standpunktet er basert på gjengivelsen etter vår mester Ibn Mas'ūd , for han skrøt ikke, men forklarte en sak. Det betydningsfulle ved hans utsagn var at han gjorde det for folkets nytte, for han vekker et ønske i dem om å søke kunnskap hos den som vet mer. Det må understrekes at selv om han sa det om seg selv, så gjelder påstanden kunnskap om Koranen, og ikke *sonnah*^V, og dette utsagnet gjør ham ikke åndelig overlegen andre følgesvenner, for følgesvennene hadde hver sine områder der de hadde mer kunnskap

^I Mōsā Shāhīn Lāshīn, *Fath al-Mon'im sharḥ ṣaḥīḥ Moslim* (Kairo: Dār ash-shorōq, 2002), 9:435–436.

^{II} Mo'īn-od-dīn Aḥmad An-Nadawī, *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho 'anhom: Siyar al-Moḥājirīn* (Lahore: Islāmī kotob khānah), 2:278–289.

^{III} Moslim ibn al-Ḥajjāj an-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb min faḍā'il 'Abdillāh ibn Mas'ūd wa ommihi raḍiyallāho ta'ālā 'anhomā* (Beirut: Dār iḥyā' at-torāth al-'arabī), 4:1912#2461.

^{IV} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb min faḍā'il 'Abdillāh ibn Mas'ūd wa ommihi raḍiyallāho ta'ālā 'anhomā*, 4:1912#2462.

^V سنة – ordet har mange betydninger, slik som: traktat, kurs/retning, tradisjon, skikk, lov, væremåte, livsførsel, natur, norm, praksis, levemåte osv. Ifølge islamsk terminologi betyr det: profetens måte/livsførsel.

enn de andre. De fire rettlede kalifene hadde høyere rang enn alle de andre følgesvennene.^I Dette synspunktet kan bekreftes gjennom hans egne ord: «Guds sendebuds ﷺ følgesvenner vet at jeg er en av dem som har mest kunnskap om Guds bok, men jeg er ikke den beste av dem.»^{II}

Han lærte direkte mer enn sytti kapitler av Koranen fra Hans Høyhet ﷺ.^{III} Profeten ﷺ sa til ham den gang han var en ung gutt: «Sannelig, du er en gutt med viten.»^{IV}

Vår mester ‘Abdollah ibn Mas‘ūd ﷺ mente at det var ikke et eneste vers i Koranen som han ikke kjente til når, hvor og for hva det ble åpenbart.^V

Det ble gjengitt etter Masrōq: «Vi pleide å besøke ‘Abdollah ibn ‘Amr og snakke med ham.» Ibn Nomayr sa: «En dag nevnte vi ‘Abdollah ibn Mas‘ūd hos ham. Han sa: 'Dere har nevnt en person som jeg elsker mer enn alt annet. Jeg hørte Guds sendebud ﷺ si: «Lær Koranen fra fire personer: Ibn Omm ‘Abd (‘Abdollah ibn Mas‘ūd) – og det var ved hans navn Hans Nåde ﷺ begynte – Mo‘āz ibn Jabal, Obay ibn Ka‘b og Sālim, *maulā*^{VI} hos Abō Ḥozayfah.»^{VII}

^I Yaḥyā ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 2. utg. (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1972), 16:17.

^{II} Moḥammad ibn Ismā‘īl al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb al-qorrā’ min aṣḥāb an-nabī ṣallallāho ‘alayhi wa sallam* (Beirut: Dār ṭauq an-najāh, 2001), 6:186#5000.

^{III} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb al-qorrā’ min ṣḥāb an-nabī ṣallallāho ‘alayhi wa sallam*, 6:186#5000.

^{IV} Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad ‘Abdillāh ibn Mas‘ūd raḍiyallāho ta‘ālā ‘anh* (Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2001), 6:83#3599.

^V An-Nadawī, *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho ‘anhom: Siyar al-Mohājirīn*, 2:290.

^{VI} مولى – ordet kan bety flere ting. Det blir brukt om en slave og en befridd slave, men også om en mester, leder, overhode, eier. Det kan være en person som opprinnelig var slave, eller stammer fra en slave, og ikke har beskyttelse fra en klan, men så får han det gjennom en person. Slik blir han assosiert med den personen og under hans beskyttelse. Andre betydninger: elsker, tilhenger, alliert, sønn, slektning, søskenbarn, svigersønn, onkel, klient, en man er bundet i kontrakt til, den som befrir, en ikke-araber som konverterte til islam, politisk agent, nabo. Moḥammad ibn Ya‘qūb al-Firōzābādī, *Al-Qāmūs al-Moḥīṭ*, 8. utg. (Beirut: Mo’assasah ar-risālah liṭ-ṭabā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 2005), 1:1344.

^{VII} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb min faḍā’il ‘Abdillāh ibn Mas‘ūd wa ommihi raḍiyallāho ta‘ālā ‘anhomā*, 4:1913#2464.

Det er i sannhet en stor ære for vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه å bli nevnt som den første av de fire følgesvennene som ble nevnt.

Ḥanafīyyahs^I *fiqh*^{II} er basert på vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه standpunkter, og de fire grunnleggende prinsippene av *fiqh* er: Koranen, *sonnah*, *ijmā'* (konsensus) og *qiyās* (analogi).

Vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه sa : «Det som blir ansett som bedre av (majoriteten av) muslimene, blir ansett som bedre i Guds øyne. Det som blir ansett som ondt av (majoriteten av) muslimene, er ondt i Guds øyne.»^{III} Dette utsagnet lærer sannhetssøkerne at han var tilhenger av *ijmā'*.

Vår mester 'Abdullāh ibn Mas'ūd رضي الله عنه *moṣḥaf*^{IV}

Vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه hadde en kopi av Koranen som han hadde nedskrevet på profetens ﷺ tid, og han holdt den svært kjær. Han mottok en ordre fra den tredje kalifen, vår mester 'Othmān رضي الله عنه, om å brenne alle de andre kopiene av Koranen unntatt den som ble samlet av den første kalifen, vår mester Abū Bakr رضي الله عنه. Han fulgte ordren, men likte ikke å gjøre det, for den korankopien som skulle beholdes, hadde blitt samlet og nedskrevet av vår mester Zayd ibn Thābit رضي الله عنه. Det han hadde problemer med, var alderen og erfaringen til vår mester Zayd ibn Thābit رضي الله عنه. Han sa at han memorerte mer enn sytti kapitler av Koranen direkte fra Guds sendebud ﷺ, mens vår mester Zayd ibn Thābit رضي الله عنه fortsatt var en ung gutt på den tiden og pleide å leke med andre gutter.^V

As-Soyōṭī nevnte at tre kapitler ikke var inkludert i korankopien til vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه. Disse tre kapitlene er: *al-Fātiḥah* og verneversene.^{VI}

^I Ḥanafīyyah er de som følger imam Abū Ḥanīfahs lovskole.

^{II} Islamsk rettslære – de skriftlærdes forståelse av den guddommelige loven.

^{III} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad 'Abdillāh ibn Mas'ūd raḍiyallāho ta'ālā 'anh*, 6:84#3600.

^{IV} *Moṣḥaf* (مصحف) vil si en kopi av Koranen.

^V An-Nadawī, *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho 'anhom: Siyar al-Mohājirīn*, 2:291.

^{VI} 'Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr as-Soyōṭī, *Al-Ittiqān fī 'Olōm al-Qor'ān* (Kairo: Al-Hay'ah al-miṣṣriyyah al-'āmmah lil-kitāb bil-'arabiyyah, 1974), 1:270.

Al-Fātiḥah (الفاتحة) – Åpningen i vår mester Ibn Mas‘ōds ﷺ

korankopi

Søkerne av den hellige kunnskapen må vite at dette kapittelet er det mest resiterte kapittelet i Koranen. Profeten ﷺ sa at dette er et unikt kapittel og intet slikt kapittel har blitt åpenbart i toraen eller evangeliet og selv ikke engang i Koranen. Dette kapittelet er «de syv vers som blir gjentatt gang på gang» og en del av den noble Koranen tildelt profeten Moḥammad ﷺ.^I Denne beretningen etter vår elskede mester Moḥammad ﷺ beviser tydelig at dette kapittelet er en del av Koranen.

To standpunkter har blitt gjengitt etter vår mester Ibn Mas‘ōd ﷺ når det gjelder «de syv vers som blir gjentatt gang på gang»^{II}. Det ene standpunktet er at det var de syv lange kapitlene i Koranen, men det andre standpunktet som har blitt viderebrakt gjennom tre forskjellige beretterkjeder, stadfester at det er åpningskapittelet (*al-Fātiḥah*) i Koranen som er disse syv versene som repeteres kontinuerlig.^{III} Vi forstår i lys av denne sterke beretningen at hans standpunkt var det samme som resten av de skriftlærdes standpunkt.

Spørsmålet som reises etter denne beretningen, blir som følger:
Hvorfor inkluderte han da ikke *al-Fātiḥah* i sin korankopi?

I dette tilfellet vil det være et dilemma for den personen som analyserer denne saken kritisk med bare én intensjon, nemlig det å finne feil. Det vil si at han kun analyserer negativt. Men mysteriet blir løst ved vår mester Ibn Mas‘ōds ﷺ egne ord. Al-Qorṭobī skriver i sin koranfortolkning at vår mester Ibn Mas‘ōd ﷺ ble spurt om hvorfor han ikke skrev ned *al-Fātiḥah* i sin korankopi. Han svarte med å si at hvis han skulle skrive det ned, ville han ha skrevet det før hvert kapittel. Abō Bakr al-Anbārī utdypet: «Metoden for å utføre hver enhet i bønnen, er å innlede den med *al-Fātiḥah* før man resiterer et kapittel etter den. Det virker som Ibn Mas‘ōd sa: 'Jeg forkortet ved å la

^I Mālik ibn Anas al-Madanī, *Mowaṭṭa' al-imām Mālik: Bāb mā jā'a fī omm al-Qor'ān* (Beirut: Dār iḥyā' at-torāth al-'arabī, 1985), 1:83#37.

^{II} Koranen 15:87.

^{III} Moḥammad ibn Jarīr at-Ṭabarī, *Jāmi' al-bayān fī ta'wīl al-Qor'ān* (Beirut: Mo'assasah ar-risālah, 2000), 17:133.

være å ta det med, og jeg har tillit til muslimenes memorering av det.»^I

Leserne må anerkjenne dette faktum. Han har med sine egne ord forklart hvorfor han ikke tok med en del av skriften, men han har ikke tilsidesatt kapittelets høytstående rang på noen måte. Leksen vi lærer av denne informasjonen, er at hvis han unnlot å skrive ned noe i korankopien, så betyr ikke det at han anså det som noe annet enn den guddommelige skriften. De som analyserer Koranen, må også fundere over det ovennevnte.

Verneversene i vår mester Ibn Mas'ōds ﷺ korankopi

Det finnes beretninger som indikerer at verneversene ikke ble tatt med i hans korankopi. De som ønsker å motsette seg Koranen, klamrer seg fast til disse beretningene uten å overveie noe som helst.

Beretningene som 'Āsim har gjengitt etter Zirr, styrker filosofien om at verneversene ikke er en del av Koranen. Zirr opplyste at han sa til vår mester Obay ibn Ka'b ﷺ: «Ibn Mas'ōd skrev ikke verneversene i sin korankopi.»^{II} Men vår mester Ibn Ka'b ﷺ uttrykte sin mening ved å bevitne at han hørte Guds sendebud ﷺ si at Hans Hellighet ﷺ lærte begge kapitlene av engelen Gabriel ﷺ.^{III} I en annen versjon påstås det at Zirr sa til Ibn Ka'b ﷺ: «Din bror Ibn Mas'ōd strøk dem ut fra korankopien.»^{IV}

Al-Qorṭobī nevner i sin koranfortolkning at vår mester Ibn Mas'ōd ﷺ mente at disse to kapitlene var en skuddbønn, og at det ble søkt Guds vern gjennom dem. De var ikke av åpenbaringene i Koranen. Ved å ha sagt dette gikk han mot følgesvennenes konsensus. Videre nevner han det Ibn Qotaybah sa om at vår mester Ibn Mas'ōd ﷺ ikke skrev verneversene i sin korankopi, for han pleide å høre Guds sendebud ﷺ søke Guds vern for sine to dattersønner gjennom disse to kapitlene. Derfor anså han dem som likeverdige i rang med

^I Moḥammad ibn Aḥmad al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 2. utg. (Kairo: Dār al-kotob al-miṣriyyah, 1964), 1:115.

^{II} Waqar Akbar Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», *Journal of Islamic Sciences* vol. 1, issue 1 (2013): 9, http://www.academia.edu/3644276/No._of_Chapters_Surahs_in_the_Mushaf_of_Ibn_Masood (oppsøkt 29.7.2016).

^{III} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth Zirr ibn Ḥobaysh, 'an Obay ibn Ka'b*, 35:116#21186.

^{IV} Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 9.

denne skuddbønnen: «Jeg søker vern for dere to gjennom Guds fullkomne ord mot enhver djevel, enhver pest og ethvert øye som bærer onde hensikter.» Men Abō Bakr al-Anbārī argumenterte: «Dette utsagnet til Ibn Qotaybah vil bli avvist, for verneversene er av ordene til alle verdenes Herre.»

[...]

Han fortsatte med å forklare at skuddbønnen i utsagnet til Ibn Qotaybah var ordene til et menneske, og derfor kan de ikke blandes eller sammenlignes med Guds ord, og heller ikke kan det være tvetydig for ‘Abdollāh ibn Mas‘ūd , som var veltalende, hadde mye viten om språket og innsikt i talens forskjellige former og ordets kunst.^I

Det har blitt bevist at vår mester Ibn Mas‘ūd ikke skrev verneversene i sin korankopi, og dette faktumet skaper usikkerhet i tankene til en uvitende person. Men faktisk er synspunktet som sier at han anså dem som en del av Koranen, sterkere. La oss se nærmere på det:

1. Koranen har alltid blitt bevart av muslimene ved memorering – fra dens første vers ble åpenbart. Gud påtok Seg ansvaret for å bevare den,^{II} samle den og gjøre dens budskap tydelig,^{III} å gjøre den unik og overveldende^{IV} og en evigvarende bok som ikke kan vaskes bort med vann, for den bevares i hjertet, derfor kan den ikke forsvinne fra det, men heller være der for alltid.^V
2. Alle de mangfoldige overleverte^{VI} resitasjonsmetodene av Koranen inneholder verneversene som de to siste kapitlene. Det som er mer oppsiktsvekkende, er at fire av disse mangfoldige overleverte resitasjonsmetodene av Koranen når

^I Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 20:251.

^{II} Koranen 15:9.

^{III} Koranen 75:17–19.

^{IV} Koranen 31:27.

^V An-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 17:198.

^{VI} *Motawātir* (متواتر): En beretning som er blitt berettet av en såpass stor gruppe at det er enighet om at de ikke er løgnere verken med vilje eller ved glemsomhet. Dette kravet må dekke hele beretterkjeden, fra den første beretteren til den siste, og minst fire berettere må ha berettet beretningen.

profeten ﷺ gjennom vår mester Ibn Mas'ūd ﷺ som det nest siste leddet. Dette beviser at han resiterte alle ett hundre og fjorten kapitlene i Koranen og godtok dem som en del av den hellige boken:

a) Resitasjonsmåten etter 'Āṣim.

Det mest fascinerende ved dette er at den inneholder både Zirr og 'Āṣim. De er begge nevnt i beretterkjedene til de beretningene som sier at vår mester Ibn Mas'ūd ﷺ ikke inkluderte verneverkene i sin korankopi. Men her ser vi at de resiterte verneverkene i sin resitasjonsmåte som er basert på hans autoritet.^I

b) Resitasjonsmåten etter Ḥamzah.

c) Resitasjonsmåten etter al-Kisā'ī.

d) Resitasjonsmåten etter Khalaf.

3. I den følgende beretningen er det eksplisitt bevist at han holdt verneverkene som en del av Koranen. Ad-Daylamī opplyste at vår mester Ibn Mas'ūd ﷺ sa: «Resiter to kapitler veldig ofte: verneverkene. Gud vil la dere oppnå høyere rang i det hinsidige ved dem.»^{II}

Å fornekte en eneste bokstav fra Koranen

Det vi må bli klar over til nå, er at vår diskusjon så langt har bevist at det å ikke inkludere et kapittel skriftlig i Koranen, ikke er det samme som at man fornekter det som en del av Koranen. Reaksjonen til de andre troende på hans tid viser tydelig at han ikke fornektet en del av Koranen, men han skrev det bare ikke ned. Hvis han var en person som fornektet en del av den guddommelige boken, ville han ha blitt kritisert og stemplet som en ikke-troende av de andre følgesvennene.

Den mest autentiske forklaringen har blitt gitt av as-Soyōṭī i *al-Ittiqān*. Han siterer Abō Bakr al-Bāqillānī:

Det har ikke blitt bevist som autentisk etter Ibn Mas'ūd ﷺ at disse to kapitlene ikke var fra Koranen og at han ikke bevarte dem. Han strøk dem bare ut og lot være å skrive dem, men fornektet aldri at de var en del av Koranen.

^I Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 8.

^{II} Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 9.

Hans praksis var å ikke skrive ned noe annet i sin korankopi enn det som han ble beordret å skrive av profeten ﷺ. For å bevise hva som angår denne saken, så så han dem ikke skrevet og heller ikke hørte han en ordre om det.^I

Men det finnes et utsagn av ham som helt klart sier at verneversene ikke var en del av Koranen: «Han strøk ut verneversene fra sin korankopi og sa: 'Disse to er ikke av Guds bok!'»^{II} Den samme beretningen og to andre beretninger har blitt gjengitt av at-Ṭabarānī i *al-Mo‘jam al-kabīr*.^{III}

Den første beretningen sier at ‘Abd-or-Raḥmān ibn Yazīd sa: «Jeg så ‘Abdallāh stryke ut verneversene og si: 'Hvorfor legger dere til i den det som ikke er i den?'»^{IV}

Den andre ender med: «Bland ikke i den det som ikke er i den!»^V

Beretteren av disse fire beretningene er ‘Abd-or-Raḥmān ibn Yazīd. En beretning er berettet av ‘Alqamah, og inneholder samme informasjon, med et tillegg om at profeten ﷺ beordret ikke å resitere dem som Koranen, men bare å søke Guds vern gjennom dem.^{VI}

Selv om disse beretningene er autentiske, er de enkeltstående beretninger^{VII}, for beretteren av alle fire beretningene er den samme personen, og den femte er også en enkeltstående beretning. Derfor kan ikke den benyttes som et bevis, da det tydelig motstrider bevis basert på mangfoldig overleverte beretninger. Med dette for øye, vil ikke denne beretningen bli godtatt og faktisk bli ansett som en usann beretning. Dens beretterkjede og berettere har blitt klassifisert som

^I As-Soyōṭī, *Al-Ittiqān fī ‘Olōm al-Qor’ān*, 1:271.

^{II} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth Zirr ibn Ḥobaysh*, ‘an Obay ibn Ka‘b, 35:117#21188.

^{III} Solaymān ibn Aḥmad at-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr* (Kairo: Maktabah Ibn Taymiyyah, 1994), 9:235#9150.

^{IV} At-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr*, 9:234#9148.

^V At-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr*, 9:234#9149.

^{VI} At-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr*, 9:235#9152.

^{VII} *Ḥadīth al-āḥād* (حديث الأحاد): En beretning der man ikke finner noen av kravene til en beretning kjent som *motawātir*, selv om det bare skulle mangle ett eneste krav.

autentiske, men på grunn av at den motstrider sterkere bevis, vil den bli ansett som en mangelfull^I beretning.^{II}

Vår mester Ibn Mas'ūd ord gjør saken krystallklar for dem som er i tvil om hans standpunkt. 'Abd-or-Razzāq gjenga disse innlysende ordene i sin kompilasjon av beretninger: «Den som fornektet en eneste bokstav fra Koranen, har i sannhet fornektet hele Koranen!»^{III}

De skriftlærdes konklusjoner

Etter å ha brakt fram bevisene, er det nødvendig å klargjøre de skriftlærdes meninger.

An-Nawawī sier at muslimene er enige om at både verneversene og *al-Fātiḥah* er fra Koranen, og den som fornektet denne sannheten, faller ut av islams fold. An-Nawawī anser ikke beretningene som refereres til vår mester Ibn Mas'ūd , som autentiske.^{IV}

Ibn 'Ādil al-Ḥanbalī sa at standpunktet om at de ikke er fra Koranen, er løgn og usant. Al-Khifājī sa at det har ingen rot i sannheten. Nizām-od-dīn al-Anṣārī sa at det å referere til ham at verneversene ikke er fra Koranen, er en alvorlig feil. Teksten basert på denne beretterkjeden kan ikke anses som pålitelig når den sammenlignes med beretterkjeden som har blitt kollektivt godtatt av de skriftlærde, faktisk ikke bare av dem, men av hele det muslimske samfunnet. Det gjør det innlysende at å referere denne fornektelsen til ham, er grunnløst.^V Ifølge Ibn Kathīr hevdes det også at han trakk seg fra sitt standpunkt og forente seg med majoritetens mening.^{VI} I alle fall er vårt synspunkt det de sterkere autentiske beretningene har bevist.

^I *Mo'allal* (معلل): En beretning med en skjult defekt som blir funnet i beretterkjeden eller i teksten.

^{II} Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 10.

^{III} Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 11.

^{IV} Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 12.

^V Cheema, «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas'ood», 12.

^{VI} Ismā'īl ibn 'Omar ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qor'ān al-'aẓīm* (Riyadh: Dār Ṭaybah lin-nashr wat-tauzī', 1999), 8:531.

Bakgrunnen for verneversene

Dette kapitlet vil diskutere bakgrunnen for verneversene og bekrefte tiden og stedet der de ble åpenbart.

Hvor ble kapitlene åpenbart?

De skriftlærde er fullstendig enige om at verneversene ble åpenbart samtidig, men de er uenige om det var i Mekka eller i Medina. Al-Ḥasan al-Baṣrī, 'Ikrimah, 'Aṭā og Jābir mente at de var fra Mekka-tiden. Men ifølge et av utsagnene til vår mester Ibn 'Abbās og Qatādah er de fra Medina-tiden.^I

Selv om det er noen skriftlærde som mener at disse to kapitlene ble åpenbart i Mekka, så finnes det et svært sterkt bevis som går mot deres mening: «Er du da ikke klar over hvilke vers som ble åpenbart denne natten, maken til dem har aldri blitt sett før! De er: 'Si: «Jeg søker vern hos skaperverkets Herre.»' og 'Si: «Jeg søker vern hos menneskehetens Herre.»'»^{II} Beretteren av denne beretningen er 'Oqbah ibn 'Āmir , som konverterte til islam etter at Hans Høyhet utvandret til Medina.^{III}

Beretningens ord uttrykker tydelig at kapitlene ble åpenbart i Medina, og ikke i Mekka. Det at følgesvennen konverterte til islam etter utvandringen til Medina, gjør saken mer enfatisk.

En annen følgesvenn ble født ett år før utvandringen til Medina, han heter Abō Sa'īd al-Khodrī .^{IV} Han berettet at Guds sendebud pleide å søke vern mot det onde øye til jinner og mennesker helt til verneversene ble åpenbart, for da de ble åpenbart, begynte profeten å søke Guds vern gjennom dem og ga opp andre måter enn dem. Denne beretningen ble gjengitt av at-Tirmizī,^V an-Nasā'ī^{VI} og Ibn Mājah^{VII}.

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:251.

^{II} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb qirā'ah al-Mo'awwizātayn*, 1:558#814.

^{III} An-Nadawī, *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho 'anhom: Siyar al-Mohājirīn*, 2:290.

^{IV} An-Nadawī, *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho 'anhom: Siyar al-Anṣār*, 3:182.

^V Moḥammad ibn 'Isā at-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī: Bāb mā jā'a fir-roqyah bil-Mo'awwizātayn*, 2. utg. (Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba'ah Moṣṭafā al-Bābī al-Ḥalabī, 1975), 4:395#2058.

^{VI} Aḥmad ibn Sho'ayb an-Nasā'ī, *As-sonan aṣ-ṣoghrā: Bāb al-isti'āzah min 'ayn al-jānn*, 2. utg. (Aleppo: Maktab al-maṭbō'āt al-islāmiyyah, 1986), 8:271#5494.

^{VII} Moḥammad ibn Yazīd al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb al-'ayn* (Kairo: Dār iḥyā al-kotob al-'arabiyyah), 2:1161#3511.

Al-Wāqidī gjorde det klart gjennom en autentisk beretning at dette hendte da profeten ﷺ vendte tilbake fra al-Ḥodaybiyah i zol-Ḥijjah og måneden al-Moḥarram i det syvende året begynte. Trylleformulærens kraft varte i seks måneder, ifølge den sterkeste meningen.^I

Det kan herved konkluderes med at kapitlene ble åpenbart i Medina.

Hvorfor og når ble kapitlene åpenbart?

Etter å ha tydeliggjort at kapitlene ble åpenbart i Medina, er det viktig for dem som studerer dette hellige faget, å vite hvorfor disse kapitlene ble åpenbart.

De skriftlærde er uenige om grunnen til at de ble åpenbart. Mange av de skriftlærde mener at kapitlene ble åpenbart på grunn av hendelsen der Labīd ibn al-A‘ṣam utøvde trolldom på profeten ﷺ. Al-Qorṭobī sier at koranfortolkerne er enige om denne saken.^{II} Det er seks beretninger som snakker om at trolldomshendelsen er årsaken til at kapitlene ble åpenbart:

1. Beretningen etter Hishām ibn ‘Orwah

Beretningen gjengitt etter Hishām ibn ‘Orwah som berettet etter sin far som berettet etter vår mor ‘Ā’ishah رضي الله عنها, har blitt gjengitt av mange *ḥadīth*-lærde, slik som: Aḥmad ibn Ḥanbal,^{III} al-Bokhārī,^{IV} Moslim,^V Ibn Mājah,^{VI} an-Nasā’ī^{VII} og mange andre. Beretningen beretter om hendelsen angående trolldommen utøvd av Labīd ibn al-A‘ṣam, men den beretter ikke om åpenbaringen av verneversene. I alle fall er det en versjon som er knyttet til de tre samme personene som er nevnt i enden av beretterkjeden, og denne beretningen har noen ord i tillegg som sier at kapittelet *al-Falaq* ble åpenbart.

^I Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī, *Fath al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī* (Beirut: Dār al-ma‘rifah, 1959), 10:226.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 2:46.

^{III} Ash-Sheybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad aṣ-Ṣiddīqah ‘Ā’ishah bint aṣ-Ṣiddīq raḍiyallāho ‘anhā*, 40:343#24300.

^{IV} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb as-siḥr*, 7:136#5763.

^V An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb as-siḥr*, 4:1719#2189.

^{VI} Al-Qazwīnī, *Sunan Ibn Mājah: Bāb as-siḥr*, 2:1173#3545.

^{VII} An-Nasā’ī, *As-sonan aṣ-ṣoḡhrā: Bāb saḥarah ahl al-kitāb*, 7:112#4080.

Men Ibn Hajar kritiserte ordene som kommer i tillegg, for å være mangelfulle, for alle de andre *ḥadīth*-lærde som gjenga beretningen etter Hishām, nevnte ikke disse ordene som kom i tillegg. Derfor strider ordene som kom i tillegg, mot den mangfoldig overleverte formen av beretningen.^I

Det andre hovedpunktet som strider mot de mangfoldige overleverte former av beretningen, er at kapittelet *al-Falaq* ble nevnt alene, og ikke sammen med det andre kapittelet, for det riktige synspunktet er at de ble åpenbart samtidig. Enda et bevis er at beretningen etter vår mester ‘Oqbah ibn ‘Āmir beviser at verneversene ble åpenbart mens profeten var frisk og på reisefot.^{II}

Det siste poenget er basert på den beretningen der vår mester ‘Oqbah ibn ‘Āmir beretter at han ledet ridedyret til profeten under en reise, og profeten befalte ham å resitere verneversene og bruke dem når han skulle søke vern hos Gud.^{III}

2. Beretningen etter Moḥammad ibn ‘Obaydillāh al-‘Arzamī

Beretningen ble gjengitt av al-Bayhāqī. Det nevnes i den at engelen Gabriel kom til profeten med verneversene da det ble funnet en kam med Hans Hellighets hår, en snor med elleve knuter og en voksfigur gjennomstukket med nåler. Knutene løsnet og nålene ble tatt ut da Hans Høyhet resiterte verneversene.^{IV} Men denne beretningens beretterkjede inneholder al-‘Arzamī som er *matrōk*^V med hensyn til *ḥadīth*.^{VI}

^I ‘Abd-ol-‘Azīz ibn Dākhil al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr* (Ma‘had āfāq at-taysīr al-iliktrōnī markaz ad-dirāsāt wal-boḥōth, 2010), 36–37.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 37–38.

^{III} Solaymān ibn al-Ash‘ath as-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwūd: Bāb fil-Mo‘awwizātayn* (Beirut: Al-maktabah al-‘ašriyyah), 2:73#1463; An-Nasā’ī, *As-sonan aš-šoḡhrā: Kitāb al-isti‘āzah*, 8:253#5437.

^{IV} Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Dalā’il an-nobowwah* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1988), 7:92.

^V Han er forlatt (ikke godtatt) med tanke på faget *ḥadīth*. Det vil si at når en av beretterne er upålitelig og alle de *ḥadīth*-lærde er enige om hans upålitelighet, blir en slik beretning fornektet.

^{VI} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 39.

3. Beretningen etter vår mester Zayd ibn Arqam ﷺ

Fire overleverte versjoner av denne beretningen informerer at verneversene ikke er nevnt i den, men det er en versjon av beretningen som har et tillegg, der åpenbaringen av kapitlene nevnes. Selv om denne beretningens beretterkjede har blitt klassifisert som autentisk, strider den mot mangfoldige overleverte former av beretningen.^I

4. Beretningen etter Abō Šālih som berettet etter vår mester Ibn ‘Abbās ﷺ

Denne beretningen nevner at verneversene ble åpenbart. Teksten til denne beretningen er veldig lik beretningen gjengitt etter al-‘Azramī, men dens autorisasjon avhenger av beretningen etter Hishām ibn ‘Orwah.^{II}

5. Beretningen etter ‘Ikrimah som berettet etter vår mester Ibn ‘Abbās ﷺ

Denne beretningen er veldig lik den forrige beretningen som ble nevnt.^{III}

6. Beretningen etter vår mester Anas ibn Mālik ﷺ

Det påstås at denne beretningen ble gjengitt av Ibn No‘aym i hans *ad-Dalā’il an-nobowwah*, men beretningen finnes ikke der, og en person ved navnet Abō Ja‘far ar-Rāzī er nevnt i dens beretterkjede. Han har blitt kritisert av de *ḥadīth*-lærde. Han ble stemplet som en sannferdig mann, men hans utenatføring var dårlig.^{IV}

Et standpunkt har blitt presentert for leserne. De skriftlærde er enige om at kapitlene ble åpenbart samtidig. Synspunktet som tilsier at de ble åpenbart i Mekka, og at profeten ﷺ deretter ble påminnet om dem av Gud i Medina, står svakt overfor de mangfoldige overleverte

^I Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 39–40.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 41.

^{III} ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr as-Soyōfī, *Ad-dorr al-manthōr* (Beirut: Dār al-fikr, 1983), 6:687–688.

^{IV} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 42.

beretningene som tydelig sier at disse to kapitlene ble åpenbart i Medina.

Når det gjelder når kapitlene ble åpenbart, er de fleste skriftlærde uten tvil enige om at trolldomshendelsen til Labīd ibn al-A‘šam var årsaken, men det har blitt bevist gjennom fakta at det ikke kunne være bakgrunnen.

Kapitlene ble åpenbart i Medina mens Hans Nåde ﷺ var frisk og på reise.

Ord, terminologier og fortolkning

I dette kapittelet skal ord og terminologier i verneversene bli diskutert før versenes fortolkning blir framlagt. Det er avgjørende å forstå disse elementene av kapitlene for å kunne oppnå en grunnleggende og en dyptgående forståelse.

Navn og kapitlenes relasjon til hverandre

Disse to kapitlene er også kjent som *al-Moqashqishatān* (المقشقاتان), som betyr at disse to renser en for hykleri.^I

Et annet navn på dem er *al-Moshaqshiqatān* (المشققشان).

Dette er ordet for brummingen til en kamel, men dette navnet høres ikke fornuftig ut og heller ikke gir det noen mening med tanke på å etablere riktigheten til karakteristikkene på kapitlene.^{II}

Det navnet som beskriver kapitlene best, er det mest kjente navnet de har: *al-Mo'awwizatān* (verneversene) – de to kapitlene som det søkes Guds vern gjennom.

De har ikke bare blitt åpenbart samtidig, men de har også samme formål og funksjon, nemlig å søke Guds vern mot all slags ondskap.

Kapitlenes oppbygging viser den lille forskjellen som er i dem. Begge begynner med det samme målet – å søke Guds vern, men etter det kommer forskjellen. I kapittelet *al-Falaq* søker man vern mot menneskenes og dyrenes ondskap. I kapittelet *an-Nās* søker man vern mot skapninger som faller under kategorien «det usette», altså djevler og demoner.^{III}

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:251

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 19.

^{III} Moḥammad aṭ-Ṭāhir ibn Moḥammad at-Tōnisī, *At-taḥrīr wat-tanwīr* (Tunis: Ad-Dār at-Tōnisiyyah lin-nashr, 1984), 30:632.

Al-Falaq (الفلق)

Det mest kjente navnet på dette kapittelet er *al-Falaq*. Kapittelet inneholder én *rokō*,^I fem vers, tjuetre ord og syttifire bokstaver.^{II}

Det første verset: «قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ»

Qol (قُلْ) er imperativ av verbet «å si» på arabisk. Ifølge de skriftlærde fra Basra var ordets opprinnelige form *oqwol* (أَقُولُ), men dette var vanskelig å uttale, derfor ble det omformet til *qol*.^{III}

Ibn ‘Āshūr kommenterer at imperativet nødvendiggjør å bevare og å holde fast ved kapittelets ord, for Gud bestemte at profeten ﷺ skulle bruke disse ordene for å søke Guds vern. Vår mester Ibn Mas‘ūd (رضي الله عنه) spurte profeten ﷺ om *al-Mo‘awwizātān*, og Hans Hellighet ﷺ svarte: «Det ble sagt til meg: 'Si!', så jeg sa til dere alle, derfor si dere også!» Talen *qol* er rettet til profeten ﷺ, men ordet inkluderer hele Hans Hellighets ﷺ samfunn – alle tilhengerne, for Hans Høyhet ﷺ lærte alle følgesvennene dette og pleide å søke Guds vern gjennom verneversene for sine to dattersønner. Når man søker Guds vern, må man bruke kapittelets ord, til og med *qol*.^{IV}

Ordet vil bli tolket som «forkynn», da det var en befaling som ikke skulle bare sies til folket i Mekka eller Medina, men i hele universet.

A‘ōzo (أَعُوذُ) er første person entall presens av verbet: *‘āza bihi ya‘ōzo* (عَاذَ بِهِ يَعْوِذُ). Det defineres som: «Å søke noens vern og å holde fast ved den man søker vern hos.»^V I definisjonen av dette verbet, blir verbet *i‘taṣama* (اِعْتَصَمَ) benyttet, og det kan oversettes med: å holde fast ved,

^I *Rokō* (رُكُوع): Den etymologiske betydningen av ordet er «underkaste seg, å bøye hodet eller knele med ansiktet ned», men i denne konteksten betyr det «en passasje / et avsnitt i Koranen, som hjelper resitatoren å forstå at versenes emne har forandret seg».

^{II} Moḥammad Karam Shāh al-Azharī, *Ḍiyā‘ al-Qor‘ān* (Lahore: Zia-ul-Quran Publications, 1980), 5:719.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 163.

^{IV} At-Tōnisī, *At-Tahrīr wat-tanwīr*, 30:625–626.

^V Ibn Manzōr al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab* (Beirut: Dār Šādir, 1993), 3:498.

å være uatskillelige knyttet til, å klamre seg fast, å fortsette å gjøre, å være standhaftig i å henge fast ved, å være vedvarende i, å holde seg til.

Det er som om setningen sier: «Kjære Moḥammad, forkynn: 'Jeg holder fast ved og søker vern hos og hjelp av Skaperen av alt det skapte.'»^I

Bi (بِ) er en preposisjon og kan oversettes med «i, med, ved, av, fra, mot» i denne konteksten. Den er et middel som forbinder den første delen av setningen med den andre delen. Denne preposisjonen er en bru mellom «Jeg søker vern hos ...» og «Herren over alt det skapte».

Rabb (رَبِّ) er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Grammatisk sett viser det til eiendomsforhold – det er *rabb* som tilhører noen.

Den generelle betydningen av ordet er «eier». Dette ordet kan ikke bli brukt i den bestemte formen for noen andre enn Gud. Hvis det brukes for noen andre, må det brukes med det det eier, slik som: hus, dyr osv.^{II}

Ifølge islamsk terminologi er det forstått som «Herren over alle verdener»,^{III} det vil si Han som er Herren over alle ting.

Ar-Rāghib al-Iṣfahānī skriver at det betyr «å oppfostre/nære», og det er å få noe til å eksistere og føre det gjennom forskjellige stadier steg for steg fram til dets fullkommenhet.^{IV}

Ordet blir også definert som «Den som blir tilbedt», og det blir også brukt i betydningen å forbedre og foredle noe.^V

Definisjonene gjør det tydelig at Herren som er Eieren av alt, er Den som forsørger og oppfostrer alt til det når sitt fullkomne stadium. Han gjør dette for å forbedre det for skapningene, ifølge Hans plan, og det er i sannhet Han som alene er tilbedelsesverdig.

^I Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 168.

^{II} Al-Ifṭīqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 1:399.

^{III} Koranen 1:1.

^{IV} Al-Ḥosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor’ān* (Beirut: Dār al-qalam, 1991), 336.

^V Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 1:137.

Al-Falaq (الْفَلَق) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Ordet *rabb* tilhører det.

Det er uenighet om hva ordet betyr. Mange betydninger har blitt nevnt:

1. Et fengsel i helvete, dette ble sagt av vår mester Ibn ‘Abbās .
2. Et hus i helvete når det står åpent og dets beboere skriker på grunn av heten.
3. Det er et av navnene på helvete.
4. En dal, et tre eller en brønn i helvete.
5. Den lavere delen av jorden.
6. En gruppe av de skriftlærde sier at det er daggryet.
7. Noen sier at det er fjell og stein som splittes opp på grunn av vann, eller at det er hullet mellom fjell og stein, for den splitter opp i frykt for Gud.
8. Den ene betydningen lyder at det som splitter opp da Gud skaper det, kalles *falaq*, om det er dyr, daggryet, såkorn, fruktstein, eller om det gjelder planter eller noe annet.
9. Aḍ-Ḍaḥḥāk sa at det er alt det som har blitt skapt.

Etter å ha nevnt alle disse forskjellige betydningene sier al-Qorṭobī at ordets opphav støtter teorien om å splitte opp og spire, for *falaq* betyr å splitte opp.^I

Ibn ‘Āshūr kommenterer at *falaq* er daggryet, for natten er lik det som er lukket, og plutselig splittes den opp av daggryet. Ifølge ham er den opprinnelige betydningen av *falaq* å splitte opp og spire – skyte fram fra en tings indre.^{II}

Noen skriftlærde fra vår tid har også lagt vekt på at det med *falaq* menes «det store smellet». De støtter teorien med følgende vers fra Koranen: «Og har ikke de vantro sett at hele det himmelske universet og jorden var fortettet i en form for enhet, og at Vi deretter rev dem fra hverandre i skilte deler?»^{III}

^I Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 20:254–255.

^{II} At-Tōnīsī, *At-Taḥrīr wat-tanwīr*, 30:626.

^{III} Moḥammad Ṭāhir al-Qādirī, *‘Irfān-ul-Qur’ān – Den Hellige Koranen*, oversatt av Abo Mahi (Oslo: Norsk Muslimske Kunst og Kultur Forening, 2012), 21:30.

Det vises til at universet var en større tetthet med høyere temperatur før. Verset nevnt ovenfor innebærer antonymene *ratq* (رَتْق) og *fatq* (فَتْق). *Ratq* betyr å skape noe homogent/ensartet for å sette det sammen, mens *fatq* er det motsatte, altså å splitte det opp, rive det opp slik at det blir flere deler av det.^I

Big Bang-teorien støtter dette synspunktet. Den hevder at alt var i en tilstand av ekstremt høy tetthet og temperatur helt i starten, men så oppstod universet ved en voldsom eksplosjon – det store smellet.

Ordet *falaq* har utallige betydninger, blant dem finnes en grunnbetydning som tydes som: når noe plutselig splitter opp / sprekker og lager en kraftig eksplosjon. *Falaq* er forårsaket av en kraftig eksplosjon, som også har en form for ekstrem hastighet i seg.^{II} Derfor blir dette kapittelets første vers oversatt på følgende måte: «Jeg søker vern hos Herren, som brakte (universet) til eksistens med det store smellet i en ekstrem hastighet, ...»^{III}

Herrens befaling «Bli!»^{IV} anses som opphavet til og energien/kraften bak det store smellet, da Herren selv sier: «Og det himmelske universet bygget Vi med stor kraft, ...»^V

Herren opplyser at Han evner å fjerne dette heftige mørket fra hele verden, og Han evner også å eliminere alt det som den som søker Hans vern, frykter. Når morgenen begynner å gry og daggryet viser seg, er det som trøsten kommer. Det er derfor et menneske ser fram til morgens gry når det er natt. Daggryet er et gledelig budskap for ham, for mennesket er mest sårbart under nattens mørke. Det mest spesielle ved å nevne daggryet er at det ligner oppstandelsens dag. Folk er som de døde når de sover, og deres hus er graven deres. Når de våkner, har de alle forskjellig rang i løpet av dagen. Noen arbeider og har alt det de trenger, mens andre er fattige og ikke har noe som helst. Det er slik det også kommer til å være på oppstandelsens dag.

^I Moḥammad Ṭāhir al-Qādirī, *Islām aur jadīd sā'ins* (Lahore: Minhaj-ul-Quran Publications, 2001), 315–316.

^{II} Al-Qādirī, *Islām aur jadīd sā'ins*, 323–324.

^{III} Al-Qādirī, *‘Irfān-ul-Qur’ān – Den Hellige Koranen*, 113:1.

^{IV} Koranen 19:35.

^V Al-Qādirī, *‘Irfān-ul-Qur’ān – Den Hellige Koranen*, 51:47.

Noen vil ha mange rettskafne handlinger nedskrevet i regnskapsregistrene, og på den andre siden vil det være slike som ikke har vært sin Herre lydig, derfor vil de ikke ha mye å møte opp med.^I

De ovennevnte ordene viser oss hvilken stor velsignelse og god mulighet en ny dag er for Guds mennesker. Man må gjøre sitt ytterste for å dra nytte av den.

Daggry er også tiden for å be om tilgivelse av Herren slik at man kan innlede den nye dagen med et forfrisket sinn og indre fred. Visdommen i å søke vern hos Herren over daggryet er at det er Han som forandrer tilstanden, og det er Han som bytter nattens villskap og vrede mot den gleden og fryden som lysets skinn sprer.^{II}

Visdommen får Guds ord til å lyse opp for leserne, at det er ingen andre enn din Herre, Skaperen som er kapabel til å fjerne sorg og smerte. Sett din lit til Ham og vær Ham en lydig tjener.

Det andre verset: «مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ»

Min (مِنْ) er en preposisjon og kan oversettes med «fra eller mot» i denne konteksten.

Sharr (شَرِّ) er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Ordet er knyttet til *a'ōzo*, og dette gjelder hver gang *sharr* blir nevnt i kapitlet.

Sharr (شَرِّ – ondskap) er antonym til *khayr* (خَيْر – godhet). Det er en den onde handlingen til den ondsinnede.^{III}

Ordet innehar alle disse betydningene: ondt, dårlig, korrupsjon, råttenskap, misbruk, å forårsake noen smerte, ulykke, katastrofe, vanske, falsk, å avvike fra det som er rett, å lyve, vanskjebne, motgang. Alle disse synonymene/definisjonene gir oss en nøyaktig forståelse av hvor negativt ladet dette ordet er.

Ondt og godt er begge to begrensede begreper, for det ene kan vise seg å være godt for den ene og ondt for den andre.^{IV} Men faktum

^I Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 176–177.

^{II} Abdollāh ibn 'Omar ibn Moḥammad al-Bayḍāwī, *Anwār at-tanzīl wa asrār at-ta'wīl* (Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī, 1997), 5:348.

^{III} Al-Ifriqī, *Lisān-ol-'Arab*, 4:400.

^{IV} Al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor'ān*, 300.

er at det er menneskets logikk som er begrenset, for uten Herrens rettledning er han fortapt. Når det gjelder godt og ondt for ham, så kan han gjøre feil i å velge det rette. Det er derfor den guddommelige rettledningen er livsviktig for ham. Koranen bekrefter det ved å opplyse at det kan være at han misliker noe, men i virkeligheten er det godt for ham, og han kan like noe, mens det er ondt for ham. Gud vet det menneskene ikke kjenner til.^I

Dette punktet demonstrerer at det vernet som søkes, ikke bare er for å bli beskyttet mot det onde, men også for å motta rettledning og styrke fra Herren slik at man kan stå fast ved den rette veien, og ikke avvike fra den.

Sharri ble resitert som *sharrin* av noen blant rasjonalistene^{II}, som tror at Gud ikke skapte det onde, og den neste delen av setningen var for å negere den forrige delen. Med andre ord: «... mot det onde som Han ikke skapte.» Men denne formen for resitasjon er bygd på en usann trosoverbevisning, derfor er den fornektet.^{III}

Mā (مَا) er et relativt pronomen og det andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Det blir også tolket som partikkel av verbalsubstantivet. Det kan oversettes med «det som / alt som» i denne konteksten.

Ordet blir ikke gjentatt i resten av kapittelet, for det er underforstått i konteksten.^{IV}

Khalaqa (خَلَقَ) er et verbets form i preteritum, og det betyr: Han skapte.

Ordets etymologiske betydning er å måle noe før man ønsker å klippe det.^V

^I Koranen 2:216.

^{II} Rasjonalistene (المعتزلة): En sekt som oppstod da deres grunnlegger

Wāṣil ibn ‘Aṭā’ løsrev seg fra studiesirkelen til al-Ḥasan al-Baṣrī. De avviker fra måten til *Ahl-os-sonnah* (tilhengerne av profeten Moḥammads ﷺ tradisjon) – den største grenen av islam – i mange saker, slik som: De fortolker Guds attributter/egenskaper figurativt, de påstår at Koranen er skapt, de fornekte Guds vilje med tanke på onde handlinger/hendelser.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 208.

^{IV} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 205.

^V Al-Ifṭīqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 10:87.

Å skape noe gjennom noe annet, slik som det er sagt: «Han skapte dere av en enkelt sjel.»^I

Når det gjelder ondskap, blir det skapt av skapningene, det er ikke en direkte personlig handling av Gud.

Et utsagn lyder at det er ment Satan og hans avkom med *mā khalaq* (مَا خَلَقَ), det påstås også at det er ment helvete med det. Det har også blitt sagt at det er generelt – vern mot ondskap fra enhver ondsinnet skapt av Gud.^{II}

Alt er skapt av Gud, være det godt eller ondt. Dette kapittelet beviser at Gud også er Skaperen av all ondskap. Han befalte Sin profet ﷺ å søke vern mot all ondskap.^{III}

Verset tilbakeviser rasjonalistenes filosofi. Den rette trosoverbevisningen er at ondskap blir skapt av Gud ved Hans forordning og plan. Rasjonalistene påstår at det er ingen av delene, men verset forklarer jo at Han er Skaperen av ondskapen. I alle fall stiller de følgende spørsmål: «Hvordan kan Han skape og forutbestemme ondskap, og deretter befale å søke vern mot det Han har skapt og forutbestemt?»^{IV}

Dette spørsmålet kan besvares med denne skuddbønnen bedt av Hans Høyhet ﷺ: «Jeg søker vern ved Din glede mot Din vrede, og ved Din frelse mot Din straff. Jeg søker Ditt vern mot Deg!»^V

An-Nawawī påpeker betydningen av dette:

Det blir søkt vern mot Guds vrede ved Hans glede, og mot Hans straff ved Hans frelse. Disse to (vrede og glede og straff og frelse) er det motsatte av hverandre, men når det kom til Gud, var det ikke noe som var det motsatte av (på lik linje med) Ham, derfor ble vernet søkt mot Ham, og ikke noen andre. Meningen er å søke Hans tilgivelse og nåde mot å miste evnen til å gjennomføre den

^I Al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qorʾān*, 296.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmiʿ li aḥkām al-Qorʾān*, 20:256.

^{III} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmiʿ li aḥkām al-Qorʾān*, 20:259.

^{IV} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 224–225.

^V An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb mā yoqāl fir-rokōʿ was-sojōd*, 1:352#486.

obligatoriske tilbedelsen Han har rett på og å lovprise Ham.^I

Vi forstår at når man søker vern mot Hans skapninger og bestemmelse, er det ingen andre å henvende seg til enn Gud, for skapningene ble skapt av Ham, og det er kun Han som kan beskytte oss mot dem, da Han er det motsatte av Hans skapninger, nemlig Skaperen.

Det tydeligste utsagnet vedrørende denne diskusjonen er: «Gud er Skaperen av alle ting!»^{II}

Ordet «det onde» i verset refererer til det som blir gjort eller utført av skapningene, og ikke det Herren har skapt – altså skapningene Hans. Ingen form for ondskap går inn i noen av Hans egenskaper og heller ikke Hans handlinger, akkurat som ondskapen ikke når Hans guddommelige vesen, for det er fullstendig fullkomment og har ingen form for mangler. Derfor fornektes det ikke at Han er Skaperen av det onde, men det utdypes at Han er Skaperen av dem som begår ondskapen med sin frie vilje, det er ikke Herren som begår ondskapen.^{III}

Det er viktig å diskutere disse ordene til profeten ﷺ med tanke på ondskap: «Ondskapen tilskrives ikke Deg ...»^{IV} An-Nawawī kommenterer at sannhetens folks trosoverbevisning er den at alle hendelser er Guds handlinger, og de er Hans skapninger, være det godt eller ondt. Denne delen av beretningen opplyser at man kan ikke komme Gud nærmere ved ondskap. Den kan ikke tilskrives Ham direkte, derfor kan man ikke anrope Ham ved å si: «Å, ondskapens Herre!» Onde handlinger stiger ikke opp til Ham, det er bare rene ord og rettskafne handlinger som gjør det. Ondskapen er ikke ondskapen relatert til Gud, for Gud skapte den med stor visdom, det er i sannhet ondskapen relatert til skapningene.^V

^I An-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 4:204.

^{II} Koranen 13:16.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 219–222.

^{IV} An-Nisābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb ad-do‘ā’ fī ṣalāh al-layl wa qiyāmih*, 1:534#771.

^V An-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 6:59.

Det tredje verset: «وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ»

Wa (وَ) er en bokstav med mange betydninger, men i denne konteksten har den blitt brukt som en konjunksjon. Hensikten med en konjunksjon er å binde sammen to substantiver, setninger eller konsepter. Ordet vil bli oversatt med «og» på norsk.

Min og *sharr* ble diskutert under det andre verset.

Ghāsiq (غَاسِقٍ) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

De skriftlærde er uenige vedrørende betydningen av *ghāsiq*. Noen mener at det betyr «natten», mens andre sier: «Det er den første delen av mørket om natten», og uttrykket brukes for å uttrykke at natten ble mørk. Natten er beskrevet som *ghāsiq*, for den er kaldere enn dagen, derfor betyr ordet «kalde», for om nattetiden kommer rovdyrene ut av hulen og hiet og giftige insekter kommer ut av sine hjem og ondsinnede mennesker står opp for å spre ugagn og ufred.

En annen teori er at det er Pleiadene (en åpen stjernehop), for når den går ned, er det mange sykdommer som forekommer, og når den stiger opp, forsvinner sykdommene. Det påstås også at *ghāsiq* er solen når den går ned. Noen sier at det er månen når den er formørket, for det er som et deksel for den. Når noe blir mørkere eller formørkes, blir ordet *ghāsiq* brukt om det.

Det er andre som sier at det er en slange når den hogger, og med det menes det slangens hoggtann (som brukes for å innsprøyte gift), for giften kommer fra den. *Waqaba nābohā* (وَقَبَ نَابُهَا) betyr når slangens hoggtann stikker inn i kroppen til den den hogger. *Ghāsiq* er også beskrevet som ethvert angrep som skader en.^I

Det har blitt forklart som intenst mørke eller den mørke natten, og i konteksten av dette verset betyr det problemet som rammer en person om natten.^{II}

Izā (إِذَا) er et tidsadverb for futurum og er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Det kan oversettes med «når», og det

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:256–257.

^{II} Al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor'ān*, 606.

indikerer at det ikke er begrenset til en spesifikk tid. Det gjelder hvilken som helst tid handlingen det angår, forekommer i.

Waqaba (وَقَبَ) er verbets form i preteritum og andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Ordet har blitt fortolket som flere ting, slik som: når det blir mørkt, å gå inn, å forlate, å være ubevegelig, å stige ned. Det sies at det betyr når det forsvinner, for profeten ﷺ sa: «‘Ā’ishah, søk Guds vern mot dennes ondskap! Sannelig, denne er den formørkede når den forsvinner (går ned)!» Dette fordi trollmennene venter på at månen skal forsvinne (gå ned).^I

Det fjerde verset: «وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ»

For forklaring av *wa*, se det tredje verset.

Min og *sharr* ble diskutert under det andre verset.

An-naffāthāt (النَّفَّاثَاتِ) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

Dette er meningen med det: Trollkvinner som blåser med litt spytt på snorens knuter når de kaster trolldom over dem.^{II}

Ordet *an-naftḥ* (النَّفْث) ble tolket slik av ar-Rāzī at det finnes to utsagn vedrørende dette. Det ene er at det er å blåse med litt spytt idet man blåser. Det andre er at man kun blåser.^{III}

Ibn ‘Āshūr tolker det som at det er å blåse ved å bevege tungen uten å la spyttet komme ut, dette er mindre enn å spytte.^{IV}

Al-Ālōsī kommenterte at *an-naftḥ* er å blåse med spytt slik som az-Zamakhsharī sa. Han legger til at det er skriftlærde som sier at hvis det var med spytt ville det blitt kalt å spytte, men han understreker at det er å blåse med litt spytt som er riktig. Han legger vekt på at når trollmenn og trollkvinner kaster trolldom over noe, gjør

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 20:256–257.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 20:257.

^{III} Moḥammad ibn ‘Omar ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 3. utg. (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1999), 32:374.

^{IV} At-Tōnisī, *At-Tahrīr wat-tanwīr*, 30:628.

de det ved hjelp av sin handlings påvirkning gjennom å blåse og blande denne pusten med en del av sitt ondsinnede indre.^I

Ordet *an-Naffāthāt* er en overdrivelse (et forsterket uttrykk) og viser at de som utøver denne handlingen (trolldom), gjør det svært mye. Ordet kan anvendes for både hankjønn og hunkjønn. Hunkjønn ble brukt i verset, for det var de som som regel hjalp til med å planlegge når trolldom skulle kastes over noen. Det var også kvinner som hjalp til når det ble kastet trolldom på profeten ﷺ.^{II}

Den tiltenkte betydningen av verset er å løse en fra trolldommens kraft, som de har kastet over noen med ond list ved trolldommens kraft. Allegorisk viser den hvordan man skal løsne knuten ved å blåse med litt spytt på den og så åpne den, med andre ord hvordan løse problemet.^{III}

Fī (في) er en preposisjon, og kan oversettes med «på» i denne sammenhengen.

Al-‘oqad (العُقْد) er et substantiv i kasusen genitiv på arabisk. Det er flertall av *‘oqdah* (عُقْدَة). Ordet er avledet av verbet *‘aqada* (عَقَدَ), og betyr å knyte eller feste en knute på et tau eller rep. Dette ordet er det motsatte av *hall* (حَلَّ), som betyr å åpne en knyttet knute. Ordet har også betydningen å understreke noe eller å inngå en pakt, slik som å gjøre en pakt høytidelig. Det er derfor en ekteskapskontrakt kalles *‘oqdat-on-nikāh* (عُقْدَةُ النِّكَاح).^{IV} Det er fordi den er en høytidelig pakt som ikke skal brytes.

Ordet *al-‘aqīdah* (العَقِيْدَة – trosoverbevisningen) stammer også fra samme roten og i lys av den ovennevnte betydningen kan det forstås som: en forvissning som er fast dypt i hjertet. Denne

^I Maḥmūd ibn ‘Abdillāh al-Ālōsī, *Rōh al-Ma‘ānī* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1994), 15:521.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 290–292.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 292.

^{IV} Moḥammad ibn Moḥammad Mortadā az-Zabīdī, *Tāj al-‘arōs min jawāhir al-qāmōs* (Dār al-Hidāyah), 8:394.

forvissningen er troen på én Gud og i å kun adlyde og tilbe Ham, for dette er også en hellig pakt / et hellig bånd som ikke må brytes.

Ordet *'oqdah* har blitt forklart som en knute på en snor eller en strammet buestreng som er spent mellom endene på en bue. Ved knuten kaster trollmennene trolldom på en person, noe som skaper en usikkerhet i vedkommendes hjerte, og den som er under trolldommens kraft, undrer om han har gjort en ting eller ikke. Trolldommen over den trollebundne varer så lenge knuten er knyttet, derfor frykter trollmennene at den skal åpnes, og de velger å grave den ned eller gjemme den et sted der ingen kan finne gjenstanden med knuten.^I

Hva vil si med *an-naḥḥāthāt fil- 'oqad* (النَّهْثَاتِ فِي الْعُقَدِ)? Det vil si trolldom og dens redskap og materiale, med andre ord trolldommen som er en grov synd i Guds øyne. Trollmennene bruker disse redskapene for å kaste trolldom over noen. Dette er også forklart som det som blandes inn i trolldommen gjennom det som kastes over på den trollebundne. Noen skriftlærde har utdypet setningen ved å si at det var trollkvinnene på tiden til profeten ﷺ dette handler om. Det ble befalt å søke vern mot dem, for de pleide å lure og bedra og gi falskt inntrykk av at de gagnet eller skadet andre, og mest sannsynlig blir en person rammet av det som får ham til å synde i levemåten.^{II}

Motivet bak trolldommen som jødene kastet over profeten ﷺ, var å gjøre Hans Hellighet ﷺ besatt for å bevise for folket i byen at Hans Høyhet ﷺ var en gal mann.

Ordet *an-naḥḥāthāt* står i bestemt form, for alle trollkvinner som blåser med å spytte litt på knutene, er ondsinnede og ønsker å skade folk. Når det gjelder ordet *ghāsiq*, står det i ubestemt form, for det er ikke alltid skade i nattens mørke. Det er det samme med den misunnelige personen, for han skader heller ikke alltid. Noen ganger kan misunnelsen være prisverdig misunnelse, slik som å misunne noen med tanke på rettskafne handlinger.^{III}

^I At-Tōnisī, *At-Taḥrīr wat-tanwīr*, 30:628.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 296–298.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 316.

Dette prinsippet forstås gjennom denne beretningen: «Vær ikke misunnelig unntatt på to personer: En person som Gud har gitt Koranen, og som holder seg fast ved den om natten og dagen. En person som Gud har gitt rikdom til, og som bruker den for Hans sak om natten og dagen.»^I

De skriftlærde definerer misunnelse som to typer: a) den ekte misunnelsen og b) den allegoriske misunnelsen:

- a) Denne ekte formen for misunnelse er den der den misunnelige vil at Guds velsignelse skal ta slutt for den personen som mottar den. Dette er forbudt, ifølge konsensus i det muslimske samfunnet og de autentiske tekstene.
- b) Den allegoriske misunnelsen er *al-ghibṭah* (الْغِبْطَةُ). Den misunnelige ønsker det samme som den han er misunnelig på, men han ønsker ikke at den velsignelsen han nyter, skal ta slutt. Når det gjelder verdslige saker, så er det tillatt, men når det gjelder religiøse saker, er det foretrukket.

Den tiltenkte betydningen av beretningen er at det finnes ikke ønskelig *ghibṭah* unntatt med hensyn til disse to kvalitetene.^{II}

Meningen med å søke vern mot det onde av å blåse med litt spytt på knutene, var å søke vern mot følgende:^{III}

- a) Deres onde handlinger som var å kaste trolldom over andre.
- b) Deres synd i den onde handlingen.
- c) Den uredelige væremåten, råttenskapen og ufreden som de spredde ved sin trolldom over andre.
- d) Deres bedrageri mot andre mennesker gjennom trolldommens kraft.
- e) Deres ondskap, at Gud ikke skulle la den skade den som søker Hans vern.

^I An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bābfaḍl man yaqōm bil-Qor'ān wa yo'allimohu wa faḍl man ta'allama ḥikmatan min fiqh aw ghayrihi fa-'amila bihā wa 'allamahā*, 1:558#815.

^{II} An-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 6:97.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 319.

Det femte verset: «وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

For forklaring av *wa*, se det tredje verset.

Min og *sharr* ble diskutert under det andre verset.

Hāsīd (حَاسِدٍ) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk. Det er et subjekt, altså den som utfører handlingen, som her er å være misunnelig.

Med *hāsīd* menes det et menneskes ego, og noen skriftlærde mener at det er Labīd ibn al-A‘ṣam. Det sies også at det er et generelt utsagn som gjelder alle misunnelige folk blant jinner og mennesker, for Satan og hans tilhengere er misunnelige på de troende på grunn av det Gud gir dem. Det første eksemplet på dette er den gangen Satan, som er menneskehetens soleklare fiende, var misunnelig på profeten Adam ﷺ. Misunnelse er spesielt relatert til djevlene blant menneskene, mens djevelske fristelser kun er relatert til djevlene blant jinner. Tilstanden til disse djevlene er basert på misunnelse, derfor er det å søke vern mot den misunnelige å søke vern mot begge formene for djevlene.^I

Det mest misunnelige vesenet er Satan, for han har ingen annen rutine og vane enn å få menneskene til å falle langt vekk fra deres Herre i å tilbe Ham. Dette gjør han ved å få menneskene til å bli forsømmelige. Misunnelse er i sannhet et alvorlig problem som til og med kan lede et menneske til å begå drap, noe som er den nest verste kriminelle handlingen i Guds øyne, etter flerguderi.^{II}

I en beretning finner vi disse ordene fra Hans Nåde ﷺ: «Den dødelige, giftige sykdommen til samfunnene før dere kryper mot dere, og det er misunnelse og hat. Sykdommen er en barberhøvel^{III}. Jeg sier ikke at den barberer håret, derimot barberer den bort (ødelegger) levemåten.»^{IV}

^I Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 328–333.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 326.

^{III} الْحَالِقَةُ blir forklart som å kutte slektskapsbånd og å begå onde og urettferdige handlinger mot hverandre. Moḥammad ‘Abd-or-Raḥmān ibn ‘Abd-ir-Raḥīm al-Mobārakpūrī, *Toḥfah al-aḥwazī bi sharḥ jāmi‘ at-Tirmiḏī* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah), 7:179.

^{IV} At-Tirmiḏī, *Sonan at-Tirmiḏī*, 4:664#2510.

Å søke vern hos Gud tilbakeviser deterministenes^I filosofi, for de argumenterer for at mennesker er redskap, og i realiteten ikke har noen handlinger. De sammenligner mennesker med stein – den rører ikke på seg før den blir rørt på.

Når det gjelder dualistene^{II}, sier de at menneskene skaper sine egne handlinger. Filosofene argumenterer med at når årsaken og den som forårsaker eksisterer, oppnår man effekten uten behov for en guddommelig forbindelse, slik som ild og ved. De påstår videre at det er utførerne som er årsaken til handlingen, og at handlingene er utført ved fysiske evner, derfor er det nytteløst å søke vern ved en åndelig måte.

Men våre skriftlærde argumenterer med at når både årsaken og den som forårsaker eksisterer, hviler effekten i hånden til det guddommelige Vesenet. Hvis årsaken (handlingen) blir fullført, vil man oppleve effekten, men hvis ikke den blir fullført, opplever man ikke effekten.

Når det gjelder disse to kapitlene, må vi forstå at de bærer i seg både frykt og håp, for det finnes mange katastrofer og vansker som bare Gud er i stand til å fjerne.^{III}

Ordet *izā* ble diskutert under det tredje verset.

Hasada (حَسَدٌ) er verbets form i preteritum og betyr «han var misunnelig», og det er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

Misunnelse er en forhatt handling, og den misunnelige er en sorgfull person. Misunnelse sluker gode handlinger slik ilden brenner opp ved. Den misunnelige er den mest onde og urettferdige personen, men han ligner den undertrykte. Hans ego er alltid bekymret, han er

^I Deterministene (الْجَبْرِيَّةُ): En sekt som hevder at mennesker ikke har en fri vilje i sine handlinger, derfor kan de ikke bli holdt ansvarlig for dem. De anser et menneske for å være lik et livløst vesen. Hovedmangelen i deres standpunkt er at menneskene ikke har vilje eller evne til å ville eller velge noe.

^{II} Dualistene (الْقَدَرِيَّةُ): En sekt som er tilhenger av filosofien til Ma‘bad al-Johanī. De forneker det som er forutbestemt om det gode og det onde. Et grunnprinsipp i deres tro er: Det gode er fra Gud, men ikke det onde. Fri vilje står i fokus i deres filosofi. Gud har ikke noe å gjøre med menneskenes handlinger. Gud bare skaper menneskene, og så skaper de sine egne handlinger.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 326–327.

alltid sorgfull og tårene hans tar aldri slutt. Å være misunnelig er å være Guds velsignelsers fiende, ifølge vår mester Ibn Mas'ūd . Den misunnelige har blitt beskrevet som den som er fienden til Guds velsignelser, sint på Herrens vilje og ikke tilfreds med hvordan Herren har fordelt forsyningen blant skapningene.^I

Faktisk ble den første kriminelle handlingen begått i himmelen og på jorden på grunn av misunnelse. Satan var misunnelig på profeten Adam , derfor lurte han ham i himmelen. Kain var misunnelig på Abel, derfor drepte han ham på jorden.^{II}

Hvorfor blir det søkt vern mot «når den misunnelige er misunnelig», med andre ord: Hvorfor er begrepet «når» brukt? Betydningen er «når misunnelsen er synlig», for den misunnelige kan ikke skade noen før han viser misunnelsen ved ord eller handlinger.^{III}

Det onde øyes påvirkning – det gjengis av Moslim at engelen Gabriel resiterte følgende over profeten , den gang Hans Hellighet var syk: «I Guds navn, jeg påkaller Hans vern over Dem mot alt det som kan skade Dem, og enhver persons ondskap og den misunneliges øye, måtte Gud helbrede Dem. I Guds navn, jeg påkaller Hans vern over Dem.»^{IV} I denne påkallelsen for vern har det blitt søkt vern mot øyet til den misunnelige. Øyet er ikke i seg selv skadelig og har ikke noen påvirkning. Det er misunnelsen i det som er skadelig, for når det ser på ting rundt seg, er det ikke noe som skjer, men så snart egoismen og ondsinnethet knyttes til det, blir det farlig. Det kan sammenlignes med en slange; giften er i den, og den kryper rundt omkring og ingen blir skadet av det, men når den blir aggressiv og angriper, er skaden skjedd. Den misunneliges øye fungerer på den samme måten.^V

Gud avslutter dette kapittelet med å tale om misunnelse, for det er en av de største og mest skadelige syndene. Han gjør tjenerne Sine klar over den kjensgjerning, at den misunnelige personen er fienden av Hans velsignelser. Det har også blitt sagt at skuddbønnen til tre

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 5:251.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 5:251.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 334.

^{IV} An-Nisābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb at-ṭib wal-maraḍ war-roqā*, 4:1718#2186.

^V Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 335.

personer ikke blir besvart: «Den som spiser av det som han har tjent på en ulovlig måte, den som baksnakker veldig mye og den som har onde hensikter og misunnelse for muslimene i hjertet.»^I

De skriftlærdes meninger grunnfester hvor skadelig og ond misunnelse er, derfor kan det bli klassifisert som forbudt så lenge misunnelsen faller inn under kategorien der man vil at den andre personens velsignelse skal ta slutt.

Kapittelet inneholder vern mot all ondskap som eksisterer på jorden. Og all ondskap faller inn under fire former for ondskap.^{II}

1. Den generelle ondskapen som blir utført av alt det som er skapt av Gud.
2. Nattens mørkes ondskap.
3. Trollmennenes ondskap.
4. Den misunneliges ondskap.

«... mot ondskapen til ...» har blitt repetert fire ganger i dette kapittelet, og det er forbundet med å søke vern for å gjøre påkallelsen ettertrykkelig, slik at den må bli besvart.^{III}

Forbindelsen mellom misunnelse og trolldom er at de begge består av onde handlinger relatert først og fremst til den åndelige delen av den menneskelige kroppen, det er der deres påvirkning oppstår. De går ikke fysisk nær den de skader – den trollbundne – faktisk skader de vedkommende utenfor hans fysiske rekkevidde. Begge to har til hensikt å skade den de retter seg mot. Den misunnelige gjør det gjennom hans indre, natur og hat, mens djevlene klynger seg til ham ved å støtte ham og gjør at misunnelsen viser seg som god i hans øyne. Når det gjelder trollmannen, gjør han det gjennom sin kunnskap, midler, flerguderi og ved å søke hjelp av djevlene.^{IV}

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:260.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 347.

^{III} At-Tōnisī, *At-Taḥrīr wat-tanwīr*, 30:627.

^{IV} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 350–352.

An-Nās (النَّاسُ)

Det mest kjente navnet på dette kapittelet er «*an-Nās*», og det inneholder: én *rokō*, seks vers, tjue ord og syttini bokstaver.^I

Det første verset: «قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ»

For forklaring av *qol*, *a'ōzo*, *bi* og *rabb*, se det første verset av forrige kapittel.

An-nās (النَّاسُ) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk og viser til eiendomsforhold grammatisk sett.

Ordets opprinnelse er: når noe blir synlig eller gjør noe synlig, alt som er det motsatte av å være vill. *Al-ins* (الْإِنْسُ – hvilket som helst menneske) er det motsatte av *al-jinn* (الْجِنِّ), og mennesket blir kalt dette, for det er synlig.^{II}

Ordets grunnbetydning er å ha et nært vennskap, det å være velkjent, å være tilfreds, å bevege seg til og fra, å se og føle, å være vennlig eller knyttet til, og andre betydninger av ordet er: skapninger, menneskeheten, mennesker, folk, massene.^{III}

Det som er interessant ved ordets opprinnelse, er at det tilbakeviser filosofien til dem som påstår at jinner ikke eksisterer, ifølge islam. Vi ser at ordet gir en tydelig mening og bevis på deres eksistens.

Herren kaller Seg selv «Menneskehetens Herre», selv om Han er Herren over alt som eksisterer. Det er to grunner til at det ble gjort:^{IV}

- a) For mennesket har blitt gitt ære og respekt av Herren, derfor nevnte Han spesielt dem for å vise at Han er deres Herre til tross for at de er veldig høyt ansett.

^I Al-Azharī, *Ḍiyā' al-Qor'ān*, 5:719.

^{II} Aḥmad ibn Fāris ar-Rāzī, *Mo'jam maqāyīs al-loghah* (Beirut: Dār al-fikr, 1979), 1:145.

^{III} Al-Ifriqī, *Lisān-ol-'Arab*, 6:10–17.

^{IV} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:260–261.

- b) Han befalte å søke vern hos Herren mot menneskenes ondskap. Ved å gjøre det gjorde Han det klart at Han er Den som det skal søkes vern hos mot menneskenes ondskap.

Hovedpoenget i dette kapittelet er å holde seg til den Sanne Gud mot det onde som er skjult dypt i skapningenes indre. Kapittelets navn beviser det, for *insān* (menneske – fl.: *nās*)^I har en naturlig tendens til å begå ondskap, noe som kan bli ansett som en medfødt egenskap. De fleste onde handlinger mennesket begår, er ved renker og bedrageri. Den beste måten å beskytte seg selv på er å søke Guds vern mot den ondskapen som oppstår i et menneskes indre. De djevelske fristelsene blir ikke til med mindre det blir lengtet etter dem.

Det etymologiske opphavet til ordet *nās* viser dets (menneskets) svake tilstand, og den viser hvordan det er i stand til å bli tilfreds av det som ikke er bra for det, og hvor svingende dets indre styrke er – det vender seg bort fra sannheten gang på gang.^{II}

Det andre verset: «مَلِكِ النَّاسِ»

Malik «مَلِكِ» er en apposisjon til *rabb* og er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk. I grammatisk forstand tilhører *malik* noen.

Ordet betyr: Herren over all skapning – deres Eier. Den som har makt til å herske og gjøre det Han vil, Herren, Kongen over konger.^{III}

Det er også brukt for å forklare ordet *rabb*,^{IV} og i den forstand betyr det «Den som hersker for å forbedre tilstanden til Sine tjenere og lærer dem å regjere ifølge Hans lover og regler, slik at de kan ha framgang».

An-nās ble diskutert under det første verset i dette kapittelet.

^I Det finnes også et synspunkt om at dette ordet ikke har en annen form for entall, altså at det er brukt for både entall og flertall. Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 399.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 382.

^{III} Al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 10:491–492.

^{IV} Al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 1:399.

Det tredje verset: «إِلَهِ النَّاسِ»

Ilāh (إِلَهِ) er en apposisjon til *rabb*, og det er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

I den bestemte formen (*al-ilāh* – إِلَهِ) refererer dette ordet kun til Gud, og ingen andre. Ordet benyttes for alle andre objekter eller statuer som blir ansett som en gud, men da brukes ordet i ubestemt form. Denne tittelen fikk de fordi folk anså det å tilbe disse statuene som obligatorisk.^I

Navnet Allāh stammer fra denne roten, ifølge et synspunkt hos de skriftlærde. Det er Herrens største navn og altomfattende navn (det samler alle Hans egenskaper og beskrivelser). Ingen andre kan gis dette navnet, da dette er Hans største navn. Det er derfor dette navnet ikke har totalls- eller flertallsform. Allāh er navnet på Den entiteten (guddommelige Vesenet/enheten) som i sannheten eksisterer, Den som alene omfatter de guddommelige beskrivelsene og alene er attribuert med alle egenskapene til det å være Herren. Han er alene om den sanne eksistensen (Han forårsaker at alt eksisterer), og Han alene er tilbedelsesverdig – hellig er Han. Det sies også at navnet Allāh betyr: Den entiteten som alene har rett til å bli tilbedt. Det er også tolket som: «Den nødvendige eksistensen», Den som alltid har eksistert og alltid vil eksistere.^{II}

Guds kongelighet og guddommelighet var knyttet til herredømmet Hans i de tre første versene. Tre av Hans beskrivelser er nevnt før det søkes vern mot noe. Først nevnes disse tre beskrivelsene samtidig for å understreke Guds myndighet og for at søkeren skal være ydmyk av hjerte overfor Herren når han søker Hans vern.

Søkeren nevner Herrens kongelighet ved å gjøre det tydelig at ingen konge sørger for eller gir som Ham, og han forklarer også at de andre kongenes kongemakt er begrenset, men denne Kongen hersker over alle.^{III}

Han gjør det tydelig at det er konger blant menneskene, men Herren er Kongen over disse kongene også. Noen mennesker tilber

^I Al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 13:467.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 1:102.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 413.

andre enn Ham, men Gud nevner at Han også er Gud over disse såkalte guddommene, derfor bør de kun søke Hans vern, og ikke kongenes og herskernes beskyttelse.^I

Det fjerde verset: «مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ»

Min og sharr ble diskutert under det andre verset i det forrige kapittelet.

Al-waswās (الْوَسْوَاسِ) er andreleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

Med *waswasah* (وَسْوَاسَة) er det ment: Hjertets tale eller ord, det som er i en persons indre.^{II}

Det blir forklart som et ord som refererer til en lyd som ikke er høy. Blant eksemplene til en slik lyd finner vi: Lyden av en jegers og en hunds skritt når de lister seg bort til eller sniker seg innpå byttet. Lyden av smykker.^{III}

Vernet søkes mot den som hvisker de skjulte djevlelske fristelsene i et menneskes hjerte, det vil si: Satan.^{IV}

Disse hviskende ordene når hjertet uten å bli hørt av den som de blir hvisket til. Satans djevlelske fristelser er et kall til hans lydighet, og dette kallet er rettet til hjertet eller menneskets eget jeg^V på en bedragerisk måte.^{VI}

Disse hviskende ordene med djevlelske fristelser virker på mange nivåer:^{VII}

- a) De forderver troen.
- b) De får den rette trosbevisningen til å fortone seg tvilsom i ens tanker.
- c) Hvis ikke Satan klarer å fullføre de to nevnte punktene, begynner han å beordre personen til å synde.

^I Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:261.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:261.

^{III} Ar-Rāzī, *Mo'jam maqāyīs al-loghah*, 6:76.

^{IV} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:261.

^V Sitt eget jeg er tolket her som egoisme, umoral, egenkjærighet og selviskhet.

^{VI} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 509.

^{VII} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 512.

- d) Hvis ikke det er mulig for ham, hindrer han personen i å adlyde Gud.
- e) Hvis ikke det heller er mulig, da fører han *ar-riyā'* (الرِّيَاء)^I i personens lydighet til Gud slik at han mislykkes i denne lydigheten.
- f) Hvis en person er i stand til å sikre seg mot denne skaden, da fører Satan hovmod inn i ham og gjør ham tilbøyelig til å begå den handlingen ofte. Gjennom dette tenner han misunnelsens og raseriets ild i hans hjerte. Han fortsetter med å gjøre dette helt til han får personen til å begå de verste handlingene og gjør vedkommendes tilstand til den verste.

Al-khannās (الْخَنَّاس) er apposisjon til *al-waswās*, og andre skriftlærde sier at det er dets adjektiv.

Satan som hvisker skjulte djevelske fristelser i et menneskes hjerte, er beskrevet som *al-khannās*, for han skjuler seg ofte og godt. Han er som stjernene som skjuler seg etter å ha vært synlige. Han er beskrevet med dette fordi han skjuler seg – går bort – når en tjener nevner Gud. Vår mester Anas رضي الله عنه sa: «Satan har snuten^{II} plassert på hjertet til Adams sønn. Når han nevner Gud, trekker Satan seg unna, og når han glemmer Gud, sluker Satan hans hjerte og hvisker djevelske fristelser i det.»^{III}

Satan blir kalt *al-khannās*, for han vender tilbake når en tjener forsømmer å komme Gud i hu. Dette opplyser at ordets betydning er «å vende tilbake». Ifølge vår mester Ibn Abbās رضي الله عنه innebærer *al-waswās al-khannās* (الْوَسْوَاسُ الْخَنَّاس) to instruksjoner:^{IV}

- a) Satan vender en bort fra rettledningen med sine djevelske fristende hviskende ord.
- b) Han trekker en person ut av forvisningens tilstand med sine djevelske fristende hviskende ord.

^I Når en troende utfører en handling, og intensjonen og målet hans ikke er å tilfredsstille Gud ved den handlingen. Han utfører denne handlingen for at folk skal prise ham. Det er å vise seg fram og være fylt av stolthet med ønske om å bli priset av andre.

^{II} Følehornene/oppmerksomheten.

^{III} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:262.

^{IV} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 20:263.

Moqātil ibn Solaymān utdypet at med «مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ» er det ment Satan i form av et svin. Han henger seg fast i menneskenes hjerte, og han strømmet i hans kropp som blodet. Gud har gitt Satan denne autoriteten over menneskene.^I

Satan går inn i og trekker seg ut fra et menneskes indre. Når et menneske nevner Gud, forlater han den personen han er i, men gjennom andre handlinger kommer han inn i ham, slik som det å gjespe. Når en person gjesper, bør han prøve å hindre seg i å gjøre det, for det kommer fra Satan, og ved gjespingen går han inn i den personen.^{II} En metode er å legge hånden foran munnen hvis man ikke klarer å holde den lukket under gjespingen.

Hva er Satans mål med å hviske djevelske fristelser i menneskenes hjerte? Det kan forstås ved Koranen, at han først og fremst ønsker å forville menneskene, for han ønsker å føre dem inn i mørket.^{III} Disse hviskende ordene som er djevelske fristelser, er for å bedra menneskene. Han sier mange oppmuntrende ord, men når han ser at det ikke er noe å vinne i situasjonen, rømmer han bort ved å erklære: «Jeg har ikke noe med deg å gjøre!»^{IV} Men menneskene forstår ikke at Satans løfter bare er bedrag,^V selv om Gud har tydeliggjort det. Dette er Satans natur. Gud har åpent erklært Satan som menneskenes fiende og også profetenes fiende.^{VI} Alt han vil, er at tjenerne skal glemme å ihukomme Gud og glemme å være Ham takknemlige.^{VII} Det har blitt meddelt at han rømmer sin vei når bønnekallet ropes ut, og kommer tilbake når tidebønnen begynner. Etter det begynner han å arbeide i menneskenes indre for å få dem til å tenke på andre ting enn Gud, noe som fører til at man glemmer hvor langt man var kommet i tidebønnen.^{VIII}

^I Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 447.

^{II} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb tashmūt al-‘āṭis wa karāhah at-tathā’ob*, 4:2293#2994.

^{III} Koranen 2:257.

^{IV} Koranen 8:48.

^V Koranen 4:120.

^{VI} Koranen 2:168, 6:112.

^{VII} Koranen 58:19, 7:17.

^{VIII} Al-Madanī, *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik: Bāb mā jā’a fīn-nidā’ liṣ-ṣalāh*, 1:69#6.

Når han får menneskene til å gå langt vekk fra Guds ihukommelse, fyller han deres indre med fristelser og får synd til å se vakkert ut for dem.^I På denne måten bringer han dem langt bort fra Herrens befaling og behag. Alt dette skjer på grunn av den fristen og autoriteten som Gud har gitt ham til oppstandelsens dag.^{II}

Det hevdes at djevlene blant menneskene er verre enn djevlene blant jinner mot menneskene. Djevlene blant jinnene angriper menneskene ved å hviske djevelske fristelser i deres hjerte, mens djevlene fra menneskene angriper åpent.^{III} Dette gjør at de kan skade en person både fysisk og åndelig.

Det femte verset: «الَّذِي يُوسُّوسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ»

Allāzī (الَّذِي – den/han som) er et relativt pronomen og adjektivet til *al-waswās*, som beskriver hva Satan gjør i resten av setningen.

Yowaswiso (يُوسُّوسُ) er presensformen av verbet *waswasa*, se forklaringen av ordet under det fjerde verset i dette kapittelet.

Fī (فِي) er en preposisjon og kan oversettes med «i» i denne konteksten.

Sodōr (صُدُور) er flertall av *ṣadr* (صَدْر) og betyr: bryst, men er allegorisk brukt som hjerte i Koranen.^{IV} Det er førsteleddet i genitivsuttrykket på arabisk.

Hvorfor velger Satan å angripe hjertet? Det er fordi det er kjernen i kroppen. Det er ansett som hovedsetet i livet; alle elementer – følelser, forstand, vilje, intellekt, mening, intensjon – som er grunnlaget for et menneskes handling, er knyttet til det. Derfor kan det sies at når han angriper menneskers hjerte, angriper han alle handlingene deres.

^I Koranen 16:63.

^{II} Koranen 7:14.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 472.

^{IV} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 485.

Satan ønsker den troendes handlinger, for Gud har tilgitt de troende – profeten Moḥammads ﷺ tilhengere – de onde tankene som oppstår i deres hjerte, helt til de begår en handling basert på dem eller taler om dem.^I

For forklaring av *an-nās*, se det første verset i dette kapittelet, men i dette verset omfatter ordet både menneskene og jinnene, for ordet *nās* betyr også folk eller masser. Det vil si folk (grupper) blant jinnene.^{II}

Spørsmålet som oppstår i våre tanker, er om Satan hvisker djevelske fristelser i jinners hjerte også? Svaret er: «Ja!» Han gjør det med de jinnene som ikke er blant hans djevler, med andre ord: hans hjelpere.^{III}

Det sjette verset: «مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ»

For forklaring av *min*, se det andre verset i forrige kapittel.

Grunnbetydningen av roten til ordet *al-jinnah* (الْجِنَّة) er «å skjule» eller «å dekke».^{IV} Det er å gjøre noe tildekket for et menneskes sanser.^V

Ordet er flertall for jinn. *Al-janīn* (الْجَيْن) er fosteret i en mors liv, og det samme ordet kan anvendes for den som er begravd. Jinnene blir kalt jinn for de er skjult for menneskenes øyne.^{VI}

Jinnene er avkommet til *jānn*, som er deres forfar, og djevlene er avkommet til Satan, det er forskjellen mellom dem.^{VII} Jinner kan være gode, og de kan være onde.

Rasjonalistene fornektet eksistensen til jinnene på deres tid, selv om Koranen og profetiske tradisjoner går eksplisitt mot denne filosofien.^{VIII}

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb izā ḥanitha nāsiyan fī al-aymān*, 8:135#6664.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 487.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 504.

^{IV} Al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 13:92.

^V Al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor’ān*, 203.

^{VI} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 478.

^{VII} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 525.

^{VIII} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 2:50.

Den moderne tidens filosof og mer eller mindre rasjonalist, Gholām Aḥmad Parwez, mener at jinner egentlig var fremmede folk, og ikke andre skapninger. Han argumenterte slik:

Jinnene var de nomadiske stammene som flyttet fra ett sted til et annet sted, og deres vaner var forskjellige fra folket i byen, derfor kalte araberne dem jinn. Deres oppførsel var mer vill og ikke sofistisert som folket fra byen, slik som sigøynere.^I

Den primære kilden i islamsk vitenskap, nemlig Koranen, motstrider denne filosofien. Koranen gjør tydelig forskjell på mennesker og jinner. Menneskene ble skapt av jord, mens *jānn*, den første jinn ble skapt av røykløs flamme av brann før menneskenes tid.^{II} Satan nektet å adlyde Gud, og det ble opplyst at han er av jinnene.^{III} Denne hendelsen fant sted lenge før araberstammene eksisterte. Englene kommer til å bære vitnemål på dommens dag om at det var mange mennesker som tilba jinner –^{IV} djevlene blant jinnene – for å oppnå trolldommens kraft. Jinnene snakker til og med om å fly opp til himlene for å snappe med seg nyheter, og det pleide de å gjøre, men etter profeten Moḥammads ﷺ komme, kunne de ikke gjøre det mer.^V Disse tydelige bevisene tilbakeviser den falske påstanden, for det er innlysende at det ikke er noe tegn på å være menneske når det gjelder disse skapningene.

For forklaring av *wa*, se det tredje verset i forrige kapittel.

For forklaring av *an-nās*, se det første verset i dette kapitlet.

Dette kapitlet understreker at det finnes djevlene blant mennesker og jinner, ifølge den islamske troen. Den gang profeten ﷺ

^I Gholām Aḥmad Parwez, *Loghāt al-Qorʿān* (Lahore: Tolu-e-Islam Trust, 1998), 446.

^{II} Koranen 15:26–27, 55:14–15.

^{III} Koranen 18:50.

^{IV} Koranen 34:41.

^V Koranen 72:8–9.

ble spurt om det finnes jinner blant menneskene også, svarte Hans Hellighet ﷺ: «Ja!»¹

Verset lærer oss at det er forbudt å sette folk opp mot hverandre, å si onde ting til folk for å skade og såre dem, eller at de ordene skulle være årsaken til at de hater eller skader andre ved dem. Med tanke på verset kan det bli spurt om hvordan det kan være å hviske når en person sier det til en annen. Svaret blir at noen ganger sier ikke folk ting direkte, og i andre tilfeller sier de ikke noe som helst, men fortsatt klarer den andre personen å komme til en konklusjon ved oppførselen til en person. Det kan være nok til å igangsette en skadelig situasjon.

¹ Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qor'ān al-'aẓīm*, 8:540.

Oversettelse

I dette kapitlet vil det bli framlagt en oversettelse av begge kapitlene for å oppsummere ordene, terminologiene og fortolkningene i det forrige kapitlet av boken.

Leserne har sett de forskjellige betydningene av ordene og terminologiene i kapitlene, derfor skal vi presentere en omfattende oversettelse. Det vil si at den ikke er begrenset til versenes ord, men en tekst som prøver å gi en fortolkende og oppsummerende oversettelse.

En oppsummerende oversettelse av kapitlet *al-Falaq* (الفلق)

1) Kjære elskede Moḥammad ﷺ og enhver troende som søker Herrens vern, forkynn: «Jeg søker vern hos og holder fast ved alt det skaptes Herre som forårsaker alle tings eksistens, Han som opprettholder og forsørger og oppfostrer alt til dets fullkomne stadium til det beste for skapningene, ifølge Sin plan, og det er Han som alene er tilbedelsesverdig –

2) mot ondskaper til alt det Han har skapt, slik at dere kan klamre dere fast til den rette veien ved Hans rettledning, og det er kun Han som kan verne mot det Han har skapt.

3) Og mot nattens ondskap når den blir mørk og det angripes for å skade.

4) Og mot ondskaper til trollmennene når de blåser med litt spytt på knutene for å kaste trolldom – dette vernet må søkes for å løsne knutene og komme seg løs fra trolldommens grep.

5) Og mot ondskaper til den misunnelige når han blir misunnelig og viser det, for misunnelse er alle synders mor.»

En oppsummerende oversettelse av kapitlet *an-Nās* (الناس)

1) Kjære elskede Moḥammad ﷺ og enhver troende som søker Herrens vern, forkynn: «Jeg søker vern hos og holder fast ved menneskehetens Herre som forårsaker alle tings eksistens, Han som opprettholder og forsørger og oppfostrer alt til dets fullkomne stadium til det beste for skapningene, ifølge Sin plan, og det er Han som alene

er tilbedelsesverdig. Menneskene er den arten Han skapte som den beste skapningen, men selv om menneskene er så høyt ansett, gir det dem ikke rett til å bli tilbedt, husk derfor at menneskene er svake og er avhengige av sin Herres vern.

2) Menneskehetens evigvarende Konge og Kongen over alt som eksisterer. Han er Opprettholderen og Herren.

3) Den ene sanne Gud for menneskeheten og alt det som eksisterer. Han er Den eneste de kan tilbe – ingen skapning har rett til å bli tilbedt!

4) Jeg søker vern mot Satan som hvisker de djevelske fristelsene, for ved dette ønsker han å forderve troen og trosoverbevisningen, gjøre den troende til en synder, en ulydig tjener, en som bare vil vise seg fram og bli priset for det gode han gjør, en misunnelig og hatefull person. Jeg søker vern mot Han som trekker seg tilbake når Guds hellige navn nevnes – å nevne Gud er den eneste legedommen som gjør at en blir kvitt Satan.

5) Jeg søker vern mot Satan som hvisker djevelske fristelser i hjertet til menneskene og jinnene for å få kontroll over deres handlinger.

6) Jeg søker vern mot disse djevlene blant jinnene og menneskene.»

Besvergelse

På norsk relateres besvergelse særskilt til eksorsisme: djevel- eller demonutdrivelse, det er utdrivelse av djevelen eller onde ånder.

Ifølge islamsk terminologi heter det *ar-roqyah* (الرُقْيَة). Det er å påkalle Guds vern over en person som lider av en forbannelse gjennom trolldom eller en hvilken som helst lidelse, ved å blåse med litt spytt på vedkommende (der vedkommende føler smerten) for å helbrede.^I Lidelse kan faktisk være hva som helst: en vanlig sykdom, slangebitt eller skorpionstikk og andre ting.

Besvergelse i forskjellige religioner

Besvergelse har en lang historie og kan spores tilbake så langt som det er mulig å grave i historien. Alle religioner har en form for det. I hinduismen – den siste Veda, kjent som Atharvaveda – er det rituelle rop, beskyttelsesformularer og skuddbønner relatert til besvergelses. Buddhismen har sin form, det er funnet i jødedommen, og det er velkjent at profeten Jesus drev ut onde ånder.

Besvergelse i islam

Besvergelse finnes i islams hovedkilde, Koranen. Vi skal se nærmere på det her.

Besvergelsen har en skadelig form også, og den har blitt diskutert av de skriftlærde. Det er den formen som inneholder ord som viser til flerguderi eller andre onde metoder. Dette ble forbydd av profeten . En gang kom folk til Hans Høyhet og stilte spørsmål om en formular de hadde, som de brukte for å helbrede dem som ble stukket av en skorpion. De fikk høre at profeten hadde gjort besvergelse forbudt. De viste Hans Nåde formularen de hadde. Hans Hellighet sa at det ikke var noe i veien med deres formular, og de fikk ordre om å la den besverge som var dyktig nok til å være til nytte for andre.^{II}

Beretningen viser at det er tillatt med besvergelse, men skadelig besvergelse er ikke tillatt. Det synes som den formen for besvergelse som ikke var tillatt, er den som inneholder vantro eller ord

^I Al-Ifṛiqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 14:332.

^{II} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb istiḥbāb ar-roqyah minal-‘ayn wan-namlah wal-ḥomah wan-nazrah*, 4:1726#2199.

som viser til flerguderi. Det har blitt berettet etter vår mester ‘Alī og vår mester Ibn Mas‘ūd : «Besvergelse, amulett^I og kjærlighetsdrikk^{II} er flerguderi.» Men dette ble avskaffet ved beretningen som sa at det ikke var noen skade ved besvergelse så lenge den ikke inneholdt ord som viser til flerguderi. Imam Mālik ble spurt om den personen som besverger, han svarte: «Det er ingenting i veien med det, så lenge det gjøres gjennom rene ord.»^{III}

Profeten Moḥammad besverget

Profeten Moḥammad besverget også. Den gang Hans Hellighet følte smerte, resiterte Hans Hellighet en skuddbønn som det søkes Guds vern ved, og blåste på seg selv. Men da smerten tok overhånd, resiterte vår mor ‘Ā’ishah over Hans Høyhet og strøk over Hans Nåde med Hans Nades høyre hånd i håp om å oppnå velsignelse ved den.^{IV}

Når profeten gikk til soveplassen, pleide Hans Hellighet å resitere en skuddbønn som det blir søkt Guds vern ved, og blåse på hendene med litt spytt og stryke over kroppen.^V

Det er også kjent gjennom autentiske beretninger at Hans Høyhet brukte besvergelses når det gjaldt å helbrede andre for en sykdom eller drive ut en djevel.

En gang var Hans Høyhet på reise med en følgesvenn. De red forbi en dame som viste dem sin sønn. Hun fortalte at sønnen var besatt av en jinn. Profeten loftet ham opp til seg på ridedyret og åpnet guttens munn. Hans Høyhet blåste med litt spytt i den tre ganger og sa: «I Guds navn, jeg er Guds tjener, kom deg ut, Guds fiende!» Gutten ble helbredet.^{VI}

^I التَّيْمَةُ وَالتَّمَائِمُ på arabisk – ting som man bærer på seg til vern mot sykdom, trolldom og andre onder.

^{II} التَّوَلَّةُ på arabisk.

^{III} Solaymān ibn Khalaf al-Bājī, *Al-Montaḡā sharḥ al-Mowaṭṭa’* (Kairo: Maṭba‘ah as-Sa‘ādah, 1914), 7:258.

^{IV} Al-Madanī, *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik: Bāb at-ta‘awwuz war-roqyah minal-maraḍ*, 2:942#10.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb at-ta‘awwuz wal-qirā’ah ‘inda al-manām*, 8:70#6319.

^{VI} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth Ya‘lā ibn Morrah ath-Thaqafī ‘anin-Nabī ṣallallāho ‘alayhi wa sallam*, 29:89#17548.

De skriftlærde som har nektet det å blåse med litt spytt, stryke hendene over kroppen eller det stedet som verker, og å knyte en snor som vern mot sykdom eller trolldom, har utledet sin konklusjon basert på Guds ord. De troende blir jo befalt å søke Guds vern mot trollmennenes ondskap når de blåser med å spytte litt på knutene. Men dette synspunktet er svakt, for å blåse med litt spytt på knutene er forbudt først når man gjør det for å kaste trolldom over noen for å skade sjelen eller kroppen, men når det er for å helbrede, kan det ikke være forbudt.^I

Besvergelsens krav

Å besverge ved Koranens kapitler og skuddbønner som det søkes vern ved eller andre formularer enn dem, slik som at Guds navn er en åndelig medisin – hvis de rettskafne resiterer disse over en, vil den personen med Guds vilje bli frisk. De skriftlærde har satt tre krav:^{II}

- a) Det må være fra Guds ord, navn eller egenskaper.
- b) Språket som blir benyttet, bør være arabisk eller et språk hvis betydning blir forstått.
- c) Å tro at besvergelsen i seg selv ikke har noen effekt, bare gjennom Guds guddommelige vesen. En beretning opplyser at folk besverget før islams tid, og den formularen ble vist til profeten ﷺ, og Hans Høyhet ﷺ tillot dem å bruke den siden den ikke inneholdt ord som viste til flerguderi. Dette har ført til at noen skriftlærde har fått det synspunktet at det er tillatt å bruke gode ord så lenge de ikke inneholder flerguderi. Når det gjelder beretningen som begrenser det å besverge til noen få ting, inneholder den omfattende ord som faktisk gjør feltet videre. Dette kan også tolkes som et utsagn som uttrykker overlegenheten til slik besvergelse.

Her er det også særdeles viktig å framheve at det å søke Guds vern eller be om å bli helbredet i profeten Moḥammads ﷺ navn, er fullt tillatt. Dette er det hele det muslimske samfunnet har trodd på og holdt fast ved fra profetens ﷺ tid. Det at en liten gruppe har valgt å fornekte det, gjør det ikke til det tungtveiende standpunktet i islam. Følgende beretning er et bevis på dette: «Gud! Jeg ber fra Deg og henvender

^I Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 32:370.

^{II} Al-‘Asqalānī, *Fath al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 10:195–197.

meg til Deg ved Moḥammad, nådens profet. Kjære Moḥammad, jeg henvender meg ved Dem til Herren min (med skuddbønn) om å få behovet mitt oppfylt. Gud, godta Hans Hellighets ﷺ forbønn for meg.»^I

Å bruke amuletter

De skriftlærde strides når det gjelder å bruke amuletter.

En gruppe baserer sitt standpunkt på denne beretningen: «Den som knytter en knute og så blåser på den, han har i sannhet utøvd trolldom. Den som utøver trolldom, har i sannhet begått flerguderi. Den som henger opp en ting, vil bli overlatt til den.»^{II} Denne beretningen er svak, men det finnes noen andre beretninger som støtter synspunktet. Disse ble gjengitt av Aḥmad^{III} og at-Tirmiḏi^{IV}.

En annen beretning som styrker det, er at det kom ti personer som skulle avlegge en troskapsed. Guds sendebud ﷺ godtok troskapseden fra ni av dem, og lot den tiende være. Det ble spurt hvorfor det ble gjort slik. Hans Hellighet ﷺ sa: «Han bærer en amulett!» Mannen kuttet den av og avla troskapseden. Profeten ﷺ sa: «Den som henger (bærer) en amulett, har i sannhet begått flerguderi!»^V

Beretningen gjengitt etter vår mester Ibn Mas'ōds ﷺ hustru om å bære amulett, blir også tatt med for å grunnfeste et standpunkt om å ikke tillate bruk av amulett. Hun berettet at en dag kom vår mester Ibn Mas'ōd ﷺ hjem. Han satte seg ved siden av henne og berørte henne. Idet han berørte henne, følte han en snor. Han spurte henne om hva det var, og hun svarte at det var en amulett. Han kuttet den av og kastet den. Han sa: «Sannelig, uten tvil, 'Abdollaḥs (Ibn Mas'ōds) barn avhenger ikke av flerguderi!»^{VI}

Når det gjelder de skriftlærde som har tillatt å bære amulett, argumenterer de ved å gjengi beretningen etter vår mester 'Abdollaḥ

^I Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā'a fī ṣalāh al-ḥājah*, 1:441#1385.

^{II} An-Nasā'ī, *As-sonan aṣ-ṣoḡhrā: Bāb al-ḥokm fī as-saḥarah*, 7:112#4079.

^{III} Ash-Sheybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth 'Abdillāh ibn 'Okaym*, 31:77–78#18781.

^{IV} At-Tirmiḏī, *Sonan at-Tirmiḏī: Bāb mā jā'a fī karāhiyah at-ta'liq*, 4:403#2072.

^V Ash-Sheybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth 'Oqbah ibn 'Āmir al-Johanī 'anin-Nabī ṣallallāho 'alayhi wa sallam*, 31:77–78#18781.

^{VI} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb ta'liq at-tamā'im*, 2:1166#3530.

ibn ‘Amr . Han pleide å lære sine barn en skuddbønn som profeten lærte følgesvennene, når de var gamle nok til å søke vern hos Gud ved denne skuddbønnen. Til dem som ikke var gamle nok, skrev han den på et pergamentstykke og hang det rundt halsen på barnet. At-Tirmizī klassifiserte beretningen som *ḥasan-gharīb* (akseptabel og fremmed)^I, og al-Hākim klassifiserte dens beretterkjede som autentisk.^{II}

Ibn al-Qayyim sa at Abō Ja‘far Moḥammad ibn ‘Alī ble spurt om det å henge på seg en amulett. Han svarte: «Hvis det er Koranen eller profetens ord, da er det bare å henge den på og søke helbredelse gjennom den.» Han fortsatte med at Aḥmad sa at vår mester Ibn Mas‘ūd mislikte amuletter sterkt. Han konkluderte med at det ikke var noen fare i å henge opp eller bære det hvis en person har blitt rammet av motgang.^{III}

Ibn Taymiyyah skrev at det er tillatt at noe fra Koranen skrives eller Hans ihukommelse (ord som nevner Ham) for den personen som er i vanskeligheter eller er syk. Det skrevne kan bli vasket (dyppet i vann) og gitt til ham slik at han kan drikke det. Han nevnte også en skuddbønn gjengitt etter vår mester Ibn ‘Abbās , som bør bli skrevet og vasket (dyppet i vann) for å gi en fødende kvinne å drikke. Videre siterer han vår mester ‘Alī : «Denne skuddbønnen bør bli skrevet på et pergamentstykke og knyttet rundt overarmen hennes.»^{IV}

Ibn Kathīr gjenga en interessant hendelse i sitt kjente historieverk *al-Bidāyah wa an-nihāyah*:

Vår læremester Ibn Taymiyyah døde i fortet i Damaskus, i det fengselet der han var fengslet. Veldig mange møtte opp ved fortet, og de fikk tillatelse til å gå inn til ham. En

^I Dette betyr at beretningen oppfyller alle kravene til å bli godtatt, men noen av dens berettere eller en sak i teksten eller beretterkjeden er isolert/enkeltstående (*āḥād*). Det vil si at beretningen kvalifiserer som akseptabel, men overføringen/beretteren er alene om dette utsagnet.

Når at-Tirmizī sier at det er *gharīb*, vil det si at det er *gharīb* (fremmed) med hensyn til denne beretterkjeden, men teksten har bekreftende bevis, noe som gjør at det blir ansett som *ḥasan* (akseptabel).

^{II} Al-Mobārakpūrī, *Toḥfah al-aḥwazī bi sharḥ jāmi‘ at-Tirmizī*, 9:356.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 614.

^{IV} Aḥmad ibn ‘Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah al-Harrānī, *Majmō‘ al-fatāwā* (Medina: Mojamma‘ al-malik Fahd li-ṭibā‘ah al-moṣṣhaf ash-sharīf, 1995), 19:64–65.

gruppe satte seg hos ham før det rituelle badet (ble utført på hans lik). De resiterte Koranen og søkte velsignelser ved å se og kysse ham. Etter det gikk de sin vei. Deretter kom det en gruppe kvinner og gjorde det samme (så på og *kysset* hans lik). Etter det gikk de. Så ble mennene enige om hvem som skulle utføre det rituelle badet på liket. Da de var ferdige med å utføre det rituelle badet på liket, tok de ham med ut. Folk samlet seg ved fortet og veien som gikk til moskeen.

[...]

En gruppe drakk vannet som ble igjen etter det rituelle badet av liket. En gruppe delte seg imellom det som var igjen av jubjubtreets blader som ble brukt til likets rituelle bad. Snoren som han hadde rundt halsen hadde en amulett av kvikksølv – dette bar han på grunn av lus – og den ble solgt for to hundre og femti sølvmynter.

Det sies at hodeplagget som han bar på hodet, ble solgt for fem hundre sølvmynter.

Under begravelsen var det mange som hulket sårt og gråt mye og tryglet og ba. Hele Koranen^I ble resitert mange ganger for ham i aş-Şālihiyyah^{II} og i byen. Folk kom hyppig til hans grav i mange dager både om natten og dagen, der tilbrakte de natten og der grydde morgenen over dem.^{III}

Alle fire lovskolene i islam tillater å bruke amulett så lenge det ikke inneholder flerguder.^{IV}

^I Dette fenomenet er kjent som *khatm al-Qor'ān* (ختم القرآن). Det vil si at man resiterer Koranen for å få oppfylt et ønske av Herren. Når man resiterer for en avdød person, så vil det si at man overfører belønningen for hver bokstav som man resiterer, til vedkommendes regnskapsregister, slik at vedkommendes rettskafne handlinger øker.

^{II} الصالحية – en bydel i Damaskus.

^{III} Ismā'īl ibn 'Omar ibn Kathīr, *Al-bidāyah wa an-nihāyah* (Beirut: Dār ihyā at-torāth al-'arabī, 1988), 14:156–157.

^{IV} *Al-Mawsō'ah al-fiqhiyyah al-kowaytiyyah* (Kuwait: Wizārah al-awqāf wash-sho'ōn al-islāmiyyah, 1983–2006), 14:30.

Trolldom

Trolldom er kjent som *as-sihr* (السحر) på arabisk. Det er en handling som krever at man vier seg til å oppnå nærhet til Satan og støtte fra ham. Det er den trolldommen som forhekser øyet, og man begynner å tro at man ser noe, men i virkeligheten ser man ikke det. Det er å vise det falske i form av sannheten. Dets opphav er å forandre på en ting fra den virkelige til det motsatte.^I

Det å skjule eller være skjult blir også beskrevet som dets opphav, for trollmannen utøver sine handlinger i hemmelighet. En annen betydning er å bedra noen.^{II}

Trolldom, religion og vitenskap

Det er ingen hemmelighet at trolldom er et velkjent fenomen. På den ene siden bekrefter alle mulige religioner eksistensen av trolldom, ånder og det å kaste trolldom over noen. På den andre siden finner vi tilhengere av vitenskapelige og logiske bevis. Hvis det ikke er et metodisk eller synlig bevis på det, kan det ikke eksistere, mener den sistnevnte gruppen. Men det spørsmålet som oppstår i alle intellektuelles hjerne, er: «Hva med alt det unaturlige som mennesker erfarer, som ikke har noen vitenskapelig bekreftelse eller forklaring?»

Trolldommens eksistens i forskjellige religioner

Vi skal nå se på noen av de mest kjente religionene som anerkjenner at trolldom eksisterer:

1. Kristendommen

Det står skrevet i Bibelen at en person som het Simon, utøvde trolldom,^{III} og den gang Paulus og Barnabas var i Kypros, møtte de en trollmann ved navnet Barjesus.^{IV} Dette bekrefter de kristnes tro på at trolldom og trollmenn eksisterer. Bibelen fordømmer trolldom og gjør det tydelig for dem som tror på

^I Al-Ifriqī, *Lisān-ol-‘Arab*, 4:348.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 2:44.

^{III} Apg 8,9.

^{IV} Apg 13,6.

den, at den som er involvert i trolldom, vil ikke arve Guds rike.^I

2. Islam

Vi har tidligere framlagt at Koranen og de profetiske tradisjonene bekrefter trolldommens eksistens.

3. Hinduisme

De originale skriftene i hinduismen gir sine troende rituelle rop, beskyttelsesformularer og skuddbønner for å kunne beskytte seg mot trolldom, onde ånder og demoner. Folk som tilber spøkelser og nattens ånder, blir kalt uvitende av Bhagavadgita, og fortolkerne anser dem som onde.^{II}

I Rigveda har det blitt søkt vern mot trollmennenes djevel.^{III}

4. Buddhisme

Magi, spådom, å bære magiske amuletter, å fastsette lykkedager og lignende er alt ansett som «nedrige kunster», ifølge Buddha.^{IV}

5. Jødedommen

Denne monoteistiske troen forbyr også trolldomskunster og spådom.^V

Det ble gitt en streng befaling til skriftens folk om at de ikke skulle følge de avskyelige skikkene til folkeslagene som

^I Gal 5,20–21.

^{II} The Bhagavad-Gita in English, «The Three Divisions of Material Existence (Chapter 17:4)», www.bhagavad-gita.org, <http://www.bhagavad-gita.org/Gita/verse-17-04.html> (oppsøkt 08.08.2016).

^{III} Sacred Texts, «The Rig Veda (Book 7:104#23)», www.sacred-texts.com, <http://www.sacred-texts.com/hin/rigveda/rv07104.htm> (oppsøkt 08.08.2016).

^{IV} Buddhnet Buddha Dharma Education Association Inc., «Good luck and fate, Good question, good answer with Ven. S. Dhammika», www.buddhanet.net, <http://www.buddhanet.net/e-learning/qanda09.htm> (oppsøkt 08.08.2016).

^V 3 Mos 19,26.

I den norske 2011-utgaven står det «spådomskunster og tegntyding», men andre oversettere har oversatt det som «spådom og trolldom», se: New Living Translation, Holman Christian Standard Bible, New Heart English Bible, GOD'S WORD® Translation, King James 2000 Bible.

bodde i det landet som Herren skulle gi dem, slik som å ofre sine barn i ilden, og ikke drive med spådom og trolldom.^I

Sannheten om trolldom, ifølge islam

Trolldom er blitt nevnt flere ganger i Koranen. Det ble nevnt om faraoen og hans trollmenn den gang de utfordret profeten Moses ﷺ,^{II} trolldom utøvd av profeten Salomos ﷺ folk,^{III} og når folk så miraklene utført av profeten Jesus ﷺ, sa de at det ikke er noe annet enn trolldom.^{IV} Selv profeten Moḥammad ﷺ ble kalt en trollmann.^V

Her er det viktig å tilbakevise rasjonalistenes standpunkt. De påstår at trolldom bare er bedrageri og ikke har noen virkelig form. De hevder at det er en kamuflasje, bedrag og å gjøre at andre begynner å tvile, og at det gjøres ved hendenes hurtighet. De argumenterer for sin mening med dette verset: «Plutselig virket tauene deres og stavene deres på Moses ved påvirkning av deres magi, som om de krøp rundt omkring.»^{VI} De legger vekt på «Plutselig virket ...», men i virkeligheten var det ikke slik. Et annet vers som de påpeker, er: «... de forhekset folks øyne ...»^{VII} Men disse argumentene legger ikke et grunnlag for et bevis, for slike bedrag er en del av trolldom. På slutten av det sistnevnte verset blir det sagt at de demonstrerte stor trolldom.^{VIII} Denne delen av verset beviser at det var en grunn til å opplyse de troende om deres trolldomskunnskap, for hvis ikke den hadde eksistert, var det ingen mening i å nevne den.

Profeten ﷺ sa at da trolldommen ble brutt, helbredet Gud Hans Høyhet ﷺ. Dette etablerer det faktumet at trolldommen får et tak over den som den blir kastet over, og at den forblir i kroppen og ikke er slik at den bare viser seg og forsvinner. Ifølge vår mester Ibn ‘Abbās ﷺ er den som fornekte trolldom også en fornekte av Gud og

^I 5 Mos 18,9–10.

^{II} Koranen 7:109–126, 20:70–73, 26:46–52.

^{III} Koranen 2:102.

^{IV} Koranen 5:110.

^V Koranen 10:2, 21:3, 38:4.

^{VI} Koranen 20:66.

^{VII} Koranen 7:116.

^{VIII} Koranen 7:116.

Hans sendebud ﷺ, og han fornekte det som har blitt sett av øyne. Han kategoriserte en slik person blant vantro.^I

Det er også viktig å få med seg forskjellen mellom trolldomskunster og mirakler utført av profeter. Trolldom er å etablere løgn og bedrag for å skade andre ved å kaste trolldom over dem for å få kontroll over dem. Men når det gjelder mirakler utført av profeter, så er det for å hjelpe folk, trøste dem når motgangen har rammet dem, og å vise dem sannhetens sti.

Skadene ved trolldom

De skriftlærde er uenige om denne saken. Noen av dem sier at trolldom gjør ikke noe mer enn å skape hat mellom et ektepar og få dem til å separere seg fra hverandre. Dette er basert på et vers fra Koranen,^{II} og hvis det hadde vært noe mer skade ved trolldom, ville Gud ha nevnt det. Separasjon mellom et ektepar er riktignok et enormt angrep, men det finnes ikke bevis fra tekstene som sier at det ikke er noe annet enn det. Det var derfor an-Nawawī presenterte standpunktet som var åpent for at trolldom kan påføre mer skade enn det som Koranen har nevnt.^{III}

De vanligste skadene som trolldom påfører en person, er: Å få en person til å forsømme religiøse handlinger og plikter, å fylle en med hat, misunnelse og tvil, smerte i kroppsdelene, å gjøre en person som trolldommen er kastet over til helt isolert fysisk og psykisk, depresjon, unaturlig oppførsel – en person kan få evner til ting som er langt utenfor hans rekkevidde, slik som å tale flere språk, styrke, kunnskap osv. – og mange andre ting.

Når det gjelder de som utøver trolldom, blir de i stand til å kunne fortelle om framtiden, opprette kontakt mellom levende og døde og helbrede folk for å tjene penger, men alt dette gjøres med hjelp av jinnene.

Det er ikke tvil om at flertallet blant de muslimske skriftlærde tror på at trolldommen eksisterer.

^I Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 2:44–46.

^{II} Koranen 2:102.

^{III} An-Nawawī, *Al-Minhāj fi sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 14:175.

Trolldom får en til å falle ut av islams fold hvis det kan verifiseres at vedkommende har utøvd denne ondskapen. Koranen er tydelig om at den som utøver trolldom, vil aldri være suksessrik.^I

Profeten Moḥammad ﷺ plasserte trolldom blant de syv mest ødeleggende syndene, sammen med synder som flerguderi og mord.^{II}

Noen former av å praktisere trolldom

Alt gjøres ved å komme Satan nær, slik som å ofre noe i hans navn eller ved andre handlinger som inneholder flerguderi, for alt dette er former for å tilbe Satan.^{III} Å blåse på knuter, lage voodoo-dokker for å stikke nåler i dem, ta en persons hårstrå eller en annen eiendel for å kaste trolldom over den personen for å ha en innflytelse på vedkommende. Alt dette gjøres ved å søke Satans og hans djevlers hjelp.

Ble profeten ﷺ påvirket av trolldommen?

Rasjonalistene fra den tidligere generasjonen benektet dette ved å argumentere for at profeten ﷺ ikke kunne ha blitt skadet av trolldommen. De legger vekt på at det motsatte vil sette et kritisk lys på profeten Moḥammads ﷺ profetskap, og det fører videre til at alt det som ble åpenbart for Hans Hellighet ﷺ, blir til noe usikkert – åpenbaringene kan ha blitt påvirket av trolldommen. Trolldommens innflytelse motstrider det følgende verset fra Koranen: «Gud vil bevare deg mot folk!»^{IV} Hvis Gud påtok Seg å beskytte profeten ﷺ, hvordan kan det da ha seg at Hans Hellighet ﷺ ble påvirket av den?^V

Noen lærde fra den nyere tid valgte å følge i fotsporene til de tidligere rasjonalistene. Sayyid Qoṭb benekter at profeten ﷺ var under trolldommens kraft, og gjør det til en sak om ufeilbarlighet som strider mot hverandre med hensyn til ord og handling. Som bevis siterer han vers fra Koranen som taler om at profeten ﷺ ikke er en gal person eller under noen form for trolldom. Han argumenterer også om at kapitlene (verneversene) ble åpenbart i Mekka, og at

^I Koranen 10:77, 20:69.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb ramy al-moḥṣanāt*, 8:175#6857.

^{III} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 636.

^{IV} Koranen 5:67.

^V Al-Azharī, *Ḍiyā' al-Qor'ān*, 5:724.

trolldomshendelsen fant sted i Medina, noe som svekker troverdigheten til historiene, de kan ikke være sanne i det hele tatt.^I

Ibn Hajar diskuterer og tydeliggjør denne saken. Han nevner beretningen som opplyser at ting virket tvilsomme for profeten ﷺ. De tingene som ble nevnt, var når Hans Hellighet ﷺ trodde at Hans Høyhet ﷺ hadde vært hos en av sine hustruer, men hadde egentlig ikke det. Ibn Hajar nevnte ordene til Labīd ibn al-A‘šams søster, som kastet trolldommen over profeten ﷺ. Hun sa: «Hvis han er en profet, vil vi bli opplyst om det, og hvis han ikke er det, vil han bli overveldet av denne trolldommen helt til hans hjerne vandrer av sted.»^{II}

Med det sistnevnte utsagnet menes det at Hans Hellighet ﷺ vil bli sinnssyk, akkurat som folk som er under trolldommens kraft, blir. Men det er bevist at profeten ﷺ ble berget og helbredet av Herren, og det som var enda mer forbløffende, var at følgesvennene spurte om å drepe han som stod bak trolldommen, men profeten ﷺ ga ikke den befalingen, for Hans Nåde ﷺ ønsket ikke å spre ufred blant folket.^{III}

Al-Wāqidī gjorde det klart gjennom en autentisk beretning at dette hendte da profeten ﷺ vendte tilbake fra al-Ḥodaybiyah i zol-Hijjah og måneden al-Moḥarram i det syvende året begynte. Trylleformularens kraft varte i seks måneder, ifølge den sterkeste meningen.^{IV}

‘Iyād kommenterer at trolldommen hadde innflytelse på profeten ﷺ, men ikke mer enn ved andre sykdommer (feber, hodepine, hoste, muskelsmerter) som kunne ramme Hans Høyhet ﷺ. Forvirringen forstyrret ikke i noen av sakene som angikk å forkynne budskapet eller loven og heller ikke forringet den Hans Høyhets ﷺ ærlighet. For alle disse aspektene ble vernet av Gud, ifølge de skriftlærdes konsensus. Han fortsatte å kommentere at det bare var kroppen og dens deler som ble påvirket, og ikke hjertet eller intellektet og heller ikke forvissningen (med hensyn til troen).^V

^I Sayyid Qoṭb, *Fī Zilāl al-Qor’ān* (Beirut: Dār ash-shorōq, 1991), 6:4008.

^{II} Al-‘Asqalānī, *Fath al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 10:227.

^{III} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 20:254.

^{IV} Al-‘Asqalānī, *Fath al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 10:226.

^V ‘Iyād ibn Mūsā al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā* (Beirut: Dār-ol-fikr at-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tawzī‘, 1988), 2:181–182.

Dette gjør det innlysende at profeten var beskyttet til tross for at Hans Hellighet ble rammet av trolldom, for planen til de som kastet trolldommen over Hans Høyhet , ble mislykket.

Grunnen til at profeten ble noe påvirket av trolldommen, anses som et eksempel for de troende, slik at de kan ta lærdom av denne hendelsen. Leksen vi lærer, er at ethvert menneske kan bli rammet av trolldom, se derfor på profeten hvordan man bærer denne lidelsen med tålmod, og vær standhaftig i å stole på Gud, bevar troen, vær positiv og optimistisk, se hvordan du kan oppnå frelse fra motgangen, og hovedpoenget: Hjelpens kilde er Gud!

Skuddbønn og besvergelse

Det arabiske ordet for skuddbønn, er *do 'ā'* (دعاء). Ordets grunnbetydning er å få en persons oppmerksomhet til å rette seg mot deg med din stemme eller tale.^I Det betyr også «å rope / å kalle på».^{II}

Ifølge islamsk terminologi betyr det: å anrope Gud, å spørre eller be om noe fra Gud.^{III} Hengivenhet og kjærlighet til Gud.^{IV} Det vil si å rette sin kjærlighet og sitt håp til Gud for å be og søke om det man ønsker av Ham. Tjeneren viser sin ydmykhet og bønnfaller Herren, da alt hviler i Hans allmakt.

Skuddbønnens overlegenhet

Gud oppfordrer de troende til å anrope Ham: «Anrop Meg, og Jeg skal svare dere!»^V

Herren befaler den som har det vondt, eller den som har det godt – uansett tilstand – om å anrope Ham, for Han står Sine tjenere nær: «Når Mine tjenere spør deg (elskede Moḥammad ﷺ) om Meg, så la dem vite at Jeg er nær! Jeg besvarer anroperens anrop når han anroper Meg.»^{VI}

Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Skuddbønn er tilbedelse.»^{VII}

Gud holder denne tilbedelsen kjær. Hans Nåde ﷻ sa: «Sannelig, Gud er ærbar og sjenerøs. Når Hans tjener løfter hendene mot Ham, ville Gud kjent Seg ille ved om han lot de to hendene vende tilbake tomhendte og avviste.»^{VIII}

^I Ar-Rāzī, *Mo'jam maqāyīs al-loghah*, 2:279.

^{II} Al-Ifriqī, *Lisān-ol- 'Arab*, 14:258.

^{III} Al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor'ān*, 315.

^{IV} Al-Ifriqī, *Lisān-ol- 'Arab*, 14:257.

^V Koranen 40:60.

^{VI} Koranen 2:186.

^{VII} As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwūd: Bāb ad-do 'ā'*, 2:76#1479; At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 5:456#3372.

^{VIII} At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 5:556#3556.

Hvordan bør man be en skuddbønn?

La oss se på noen av de delene som er svært viktige når man ber en skuddbønn til Gud:

1. Å være oppriktig er en veldig viktig del av skuddbønnen.^I Uten oppriktighet er en skuddbønn som tomme ord, derfor er det avgjørende at hjertet er til stede. Vi lærte av ordets betydning at å bønnfalle, være ydmyk og full av kjærlighet til Gud er en del av å be til Ham.
2. Å lovprise Gud og vise kjærlighet til profeten Moḥammad ﷺ i skuddbønnen er avgjørende for dens oppfyllelse. Derfor er det viktig å innlede det hele med å lovprise Herren og sende velsignelser over profeten ﷺ.^{II}
3. Å være sikker på Herrens nåde, ikke tvile på den, med andre ord være fullt forvisset om at Han vil svare og gjøre det som er best for tjeneren.^{III}
4. Å be lengtende og stå fast ved det man ber om, og håpet på Hans svar.^{IV}
5. Å be kun til Gud, men det er fullt tillatt å bruke forbedere og mellomledd ved å legge til dem Gud elsker, i våre skuddbønner.^V
6. Å øke på i skuddbønnene når man har det godt, og også under vansker og motgang.^{VI}

^I Koranen 98:5.

^{II} Vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb رضي الله عنه sa: «Sannelig, skuddbønnen stopper mellom himmelen og jorden. Ikke noe av den stiger opp før du sender velsignelser over din profet, måtte Guds velsignelser og fred være med Hans Hellighet.» At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 2:356#486.

^{III} Koranen 12:87.

Guds sendebud ﷺ sa: «Ingen av dere bør si når han ber en skuddbønn: 'Gud, tilgi meg hvis Du vil. Gud, vis meg nåde hvis Du vil.' Vær sikker og fast om det du ber om, for sannelig, det er ikke noen som kan hindre Ham.» Al-Madanī, *Mowaṭṭa' al-imām Mālik: Bāb mā jā'a fīd-do'ā'*, 1:213#28.

^{IV} Guds sendebud ﷺ sa: «Tjeneren sier: 'Jeg har anropt og anropt, men jeg ser ikke det bli besvart!' Det fører til at han blir frustrert og gir opp skuddbønnen.» An-Nisābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb bayān annaho yostajāb lid-dā'ī mā lam ya'jal fa yaqōl: 'da'auto falam yostajāb lī.*», 4:2096#2735.

^V Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā'a fī ṣalāh al-ḥājah*, 1:441#1385.

^{VI} Guds sendebud ﷺ sa: «Den som ønsker at Gud skal bønnhøre ham under motgang og sorg, må øke skuddbønnene når han har det godt.» At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī*, 5:462#3382.

7. Å anrope Herren med en tryglende og behersket stemme.^I
8. Å erkjenne sine synder og holde seg borte fra dem og be om tilgivelse for dem man har klart å begå, men det som er enda viktigere, er å vise at man er Herren takknemlig for det man har fått av Ham,^{II} slik vil man av seg selv ikke gå mot det Herren ikke liker.
9. Å gråte og bønnfalle Herren i skuddbønnen.^{III}

Å helbrede ved besvergelse

Besvergelse er *ar-roqyah* (الرّقية) på arabisk. Ordets grunnbetydning viser til å klatre opp,^{IV} eller en tilstand som forandrer seg fra det ene til det andre.^V

Ifølge islamsk terminologi betyr det besvergelse som blir brukt for å helbrede den plagede som lider av feber eller kramper og bevisstløshet eller andre lidelser utenom det.^{VI}

Vi skal nå se på noen former av besvergelse.

^I Koranen 7:55.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb afḍal al-istighfār*, 8:67#6306.

^{III} Profeten ﷺ resiterte Gud den Allmektiges og den Majestetiskes ord som Abraham ؑ sa i verset: «Min Herre! Sannelig, disse har forvillet mange blant menneskene, men den som følger meg, er han i sannhet av mine» (Koranen 14:36). Og det Jesus ﷺ skal si: «Hvis Du piner dem, så er de Dine tjenere og hvis du tilgir dem, så er Du i sannhet den Allmektige, den Allvise» (Koranen 5:118).

Etter det hevet Hans Hellighet ﷺ hendene og sa: «Å, Gud, mitt samfunn, mitt samfunn (alle de som tror på Hans Høyhet ﷻ)!» og gråt. Gud den Allmektige og den Majestetiske sa: «Å, Gabriel, kom deg av gårde til Moḥammad, selv om din Herre vet alt, og spør ham: 'Hva får deg til å gråte?'"» Gabriel kom til Hans Hellighet – måtte velsignelser og fred være med Hans Høyhet – og spurte. Guds sendebud ﷺ opplyste ham om det Hans Nåde ﷻ sa, enda Gud visste alt. Gud sa: «Å, Gabriel, kom deg av gårde til Moḥammad og si: 'Sannelig, Vi skal gjøre deg tilfreds når det gjelder ditt samfunn (alle som tror på Hans Høyhet ﷻ), og Vi skal ikke gjøre deg trist!'» An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb do'ā' an-nabī ṣalla Allāh 'alayhi wa sallam li-ommatihi wa bokā'ihī shafaqah 'alayhim*, 1:191#346.

^{IV} Ar-Rāzī, *Mo'jam maqāyīs al-loghah*, 2:426.

^V Louis Ma'lōf, *Al-Monjid* (Lahore: Khazinah 'ilm o adab, 1996), 307.

^{VI} Al-Ifṭīqī, *Lisān-ol-'Arab*, 14:332.

Å beskytte seg mot trolldom før man blir rammet av den

1. Det har blitt berettet at den Guds tjener som framsier denne skuddbønnen tre ganger hver morgen og aften, vil ikke bli skadet av noe som helst:

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.

«I Guds navn, når Hans navn nevnes, kan ikke noe på jorden eller i himmelen forårsake skade, og Han er den Allhørende, den Allvitende.»^I

2. Å resitere troneverset (*Āyat-ol-korsī* – آية الكرسي) etter tidebønnene, når man legger seg og om morgenen og aftenen.^{II}
3. Å resitere de tre siste kapitlene fra Koranen tre ganger om dagen og aftenen.^{III}

Det berettes at vår mor ‘Ā’ishah رضي الله عنها sa: «Når Guds sendebud ﷺ pleide å gå til sin soveplass, blåste Hans Hellighet ﷺ på håndflatene med litt spytt ved å resitere: 'Si: «Han, Gud er Én!» og verneversene – alle tre kapitlene. Etter det strøk Hans Hellighet ﷺ med håndflatene over ansiktet og de delene av kroppen som hendene nådde.»^{IV}

Besvergelse når trolldommen har inntruffet

1. Hvis man kjenner hvor trolldommens formular eller vet hvor dokka som den har blitt kastet over for å påvirke en person, er, kan man ta den ut og stoppe trolldommen.^V Dette kan gjøres ved å resitere verneversene og åpne knutene eller lignende.
2. Man kan resitere vers fra Koranen, slik som: 7:117–119, 10:80–82 og 20:64–69, da disse versene nevner at trollmenn ikke kan seire eller være suksessrike. Etter å ha resitert disse

^I At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī: Bāb mā jā’a fī ad-do‘ā’ izā ašbaḥa wa izā amsā*, 5:465#3388.

^{II} Moḥammad ibn ‘Abdillāh an-Nīsābūrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1990), 3:519#5932.

^{III} An-Nasā’ī, *As-sonan aṣ-ṣoghrā: Bāb al-isti‘āzah min ‘ayn al-jānn*, 8:271#5494.

^{IV} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb an-naḥḥ fī ar-roqyah*, 7:133#5748.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh ta‘ālā: «inna Allāh ya‘mor bil-‘adl ...»*, 8:18#6063.

versene bør man blåse med litt spytt over vann og helle det over den personen som er under trolldommens kraft.

Noen skuddbønner og besvergelses

Den som besøker en syk person, bør si følgende syv ganger hos ham og Gud vil helbrede ham:

أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيكَ

«Jeg ber Gud den Storslagne, Herren over den storslagne tronen om å helbrede deg.»^I

Hvis en person føler smerte et sted i kroppen, bør han legge hånden der og si følgende tre ganger:

بِاسْمِ اللَّهِ

«I Guds navn», og dette syv ganger:

أَعُوذُ بِاللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاطِرُ

«Jeg søker vern hos Gud og hos Hans allmakt mot det onde (smerten) som jeg opplever, og som jeg frykter (å bli rammet av).»^{II}

Man kan legge sin egen høyre hånd på, eller noen andre kan påkalle besvergelsen over den som har smerte:

اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ الْبَاسَ، اشْفِهِ وَأَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُعَادِرُ سَقَمًا

«Å, Gud, Herren over menneskene, fjern vansken. Helbred ham, for Du er Helbrederen. Det finnes ingen helbredelse uten Din – en helbredelse som ikke etterlater seg noen sykdom.»^{III}

For å søke vern mot djevler og det onde øye, kan man framsi denne skuddbønnen:

^I As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwūd: Bāb ad-do 'ā' lil-marīd 'inda al-'iyādah*, 3:187#3106.

^{II} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb istiḥbāb waḍ' yadihi 'alā mauḍi' al-alam ma'a ad-do 'ā'*, 4:1728#2202.

^{III} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb roqyah an-nabī ṣalla Allāh 'alayhi wa sallam*, 7:132#5743.

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ، مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ، وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ

«Jeg søker vern gjennom Guds fullkomne ord mot enhver djevel, enhver pest og ethvert øye som bærer onde hensikter.»^I

Disse ordene bør resiteres for den som man søker vern for:

بِاسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ
يَشْفِيكَ بِاسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ

«I Guds navn, jeg påkaller Hans vern over deg mot alt det som kan skade deg, og enhver persons ondskap og den misunneliges øye, måtte Gud helbrede deg. I Guds navn, jeg påkaller Hans vern over deg.»^{II}

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb ḥaddathanā Ishāq ibn Ibrāhīm ibn Naṣr ...*, 4:147#3371.

^{II} An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb aṭ-ṭib wal-maraḍ war-roqā*, 4:1718#2186.

Diskusjon

Nå har vi undersøkt og identifisert den rette definisjonen av verneversene og klargjort den rette trosverbevisningen ved å utdype:

- a) Er disse kapitlene fra Koranen?
- b) Hvor og når ble de åpenbart?
- c) Hva betyr termene som er brukt i kapitlene – har de blitt fortolket forskjellig?

Funnene i studien viser at verneversene er fra Koranen, og de er ikke bare en del av den, men faktisk en veldig viktig del. Profeten ﷺ sa: «Er du da ikke klar over hvilke vers som ble åpenbart denne natten, maken til dem har aldri blitt sett før!»^I

Vi har bevist at to av følgesvennene som omtalte åpenbaringen av verneversene, ble følgesvenner etter utvandringen til Medina, noe som rettfærdiggjør hvor kapitlene ble åpenbart.

Islamkritikerne påstår at verneversene ikke er en del av Koranen ved å referere til beretninger linket til vår mester Ibn Mas'ūd رضي الله عنه. Det finnes noen beretninger med autentiske beretterkjeder som påstår dette, men de skriftlærde har avvist disse påstandene, og denne studien støtter deres argumenter ved å bevise at disse autentiske beretningene strider mot mangfoldige overleverte beretninger, derfor blir de ansett som mangelfulle beretninger.

Studien viser uenighet med standpunktet som sier at verneversene er fra Mekka-perioden, og den er også uenig med teorien som sier at verneversene ble åpenbart da Hans Høyhet ﷺ ble påvirket av trolldom. Grunnen til uenigheten er beretningen etter vår mester 'Oqbah ibn 'Āmir رضي الله عنه, der det nevnes at verneversene ble åpenbart under en reise og profeten ﷺ var frisk.^{II}

Studien viser uenighet med rasjonalistene om at det onde ikke er skapt av Gud. Det tilbakevises med det følgende verset: «Gud er Skaperen av alle ting!»^{III}

Hovedfunnene i studien er at verneversene er en del av Koranen, at de ble åpenbart i Medina, at det onde er også skapt av Gud, at misunnelse

^I An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb qirā'ah al-Mo'awwizātayn*, 1:558#814.

^{II} Al-Moṭayrī, *Jamharah at-tafāsīr*, 37–38.

^{III} Koranen 13:16.

er roten til all synd, at Satan angriper hjertet, for det er hovedsetet i kroppen, og at jinnene eksisterer, ifølge islam.

Studien gir en god oppdagelse for søkerne av den hellige kunnskapen. Den har gått systematisk til verks for å lede til grundig kunnskap om emnet. Ved dette vil leserne med Guds vilje få tilfredsstillende kunnskap og hjelpe dem i å avansere i feltet *tafsīr* (koranfortolkning).

Konklusjon

Studien har opplyst leserne og redegjort for en stor feiltolkning. Kritikerne ønsker å fornede den guddommelige boken ved beretningene som er knyttet til vår mester Ibn Mas'ūd , der det har blitt hevdet at verneversene ikke er en del av Koranen.

Vår mester Ibn Mas'ūd var den sjette personen som antok troen på islam. Han er en av de mest kunnskapsrike skriftlærde, og hans kunnskap kom direkte fra profeten Moḥammad . Det påstås at hans korankopi ikke inneholdt *al-Fātiḥah* og verneversene. Han skrev ikke *al-Fātiḥah* i den, da han stolte på at muslimene ville klare å bevare den i hjertet, og han bekreftet at de syv mest resiterte og gjentatte versene er *al-Fātiḥah*. Beretningene om at verneversene ikke er en del av Koranen, ble bevist som enkeltstående beretninger og er mangelfulle, for de strider mot mangfoldige overleverte beretninger. Fire resitasjonsmetoder er knyttet til profeten med vår mester Ibn Mas'ūd som det nest siste leddet. Alle disse fire resitasjonsmetodene inneholder *al-Fātiḥah* og verneversene. Denne delen av studien kan konkluderes med ordene til vår mester Ibn Mas'ūd : «Den som fornektet en eneste bokstav fra Koranen, har i sannhet fornektet hele Koranen!»¹

Et standpunkt som er presentert for leserne, er at de skriftlærde er enige om at kapitlene ble åpenbart samtidig. Meningen som sier at kapitlene ble åpenbart i Mekka, og at Hans Hellighet ble minnet på dem i Medina, er svak overfor de mangfoldige overleverte beretningene som tydelig erklærer at kapitlene ble åpenbart i Medina.

Når det gjelder når kapitlene ble åpenbart, er det ikke noen tvil om at majoriteten har sagt seg enige i at trolldomshendelsen relatert til Labīd ibn al-A'ṣam var årsaken, men det er motbevist gjennom klare bevis. Kapitlene ble åpenbart i Medina mens Hans Hellighet var frisk og på reise.

Besvergelses er tillatt så lenge de ikke inneholder flerguderi eller vantro. Det er profetens praksis å hjelpe andre som lider av denne smertefulle tilstanden, derfor bør de troende hjelpe andre når de ser noen som trenger hjelp.

¹ 'Abd-or-Razzāq aṣ-Ṣana'ānī, *Al-Moṣannaf*, 2. utg. (Beirut: Al-maktab al-islāmī, 1983), 8:472#15946.

Ar-Rāzī konkluderte med å si: «Det at det ikke er tillatt, gjelder besvergelse som ikke er kjent, og dens virkelighet er heller ikke kjent, men den som har en autentisk opprinnelse, så gjelder ikke negasjonen den.»¹

Disse ordene lærer leserne om det som skal brukes: Ordene skal være fra Koranen og profeten ﷺ eller gode ord som ikke inneholder flerguderi – det samme gjelder for amuletter.

Å utøve trolldom er ondsinnede folks skjulte handlinger. De som krever fysiske og synlige bevis for alt, kan ikke benekte at folk har erfart trolldommens kraft til alle tider. Det kan også sies at alle religioner snakker om trolldom og bekrefter at den eksisterer.

Trolldom eksisterer ifølge islam. Rasjonalistene fornektet dens eksistens, men det finnes sterke argumenter som tilbakeviser deres falske trosoverbevisning, og det har også blitt sagt at den som fornektet trolldom, forsværger Gud og Hans sendebud ﷺ.

Miraklene profeter utfører, er for å hjelpe og rettleder folk, mens trolldom er ren ondskap: et redskap til å skade andre. Trolldom utøves på forskjellige måter. Profeten ﷺ ble påvirket av den – enda et faktum som rasjonalistene fornektet – men tilhengerne av profeten Moḥammads ﷺ tradisjon har bevist at Hans Nåde ﷺ ble påvirket av den som en hvilken som helst vanlig sykdom, men profetskapet ble bevart av Gud. De sanne troende anser denne prøvelsen som en velsignelse, for gjennom den lærte de hvordan de skulle takle en slik fryktelig tilstand.

Trolldom er en grov synd og ondskap, det blir ansett som en av de verste syndene et menneske kan begå.

Verneversene er unike i det å forbinde en troende til sin Herre, måtte Gud gjøre dem til enhver troendes mål i livet.

¹ Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 32:370.

Translitterasjon

Konsonanter

ء – ʾ	ب – b	ت – t	ث – th	ج – j	ح – ḥ
خ – kh	د – d	ذ – ḏ	ر – r	ز – z	س – s
ش – sh	ص – ṣ	ض – ḍ	ط – ṭ	ظ – ṭh	ع – ʿ
غ – gh	ف – f	ق – q	ك – k	ل – l	م – m
ن – n	ه – h	و – w	ي – y		

Korte vokaler

ا – a	و – o	ي – i
-------	-------	-------

Lange vokaler

آ – ā	و – ō	ي – ī
-------	-------	-------

Diftonger

او – au	اي – ay
---------	---------

Symboler

(ﷻ): Guds velsignelser og fred være med Hans Hellighet.

(ﷺ): Fred være med ham.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med ham.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med henne.

Ordliste

Ar-riyā' (الرِّيَاء): Når en troende utfører en handling, og intensjonen og målet hans ikke er å tilfredsstille Gud ved den handlingen. Han utfører denne handlingen for at folk skal prise ham. Det er å vise seg fram og være fylt av stolthet med ønske om å bli priset av andre.

Ar-roqyah (الرُّقْيَة): Det er å påkalles Guds vern over en person som lider av en forbannelse gjennom trolldom eller en hvilken som helst lidelse, ved å blåse med litt spytt på vedkommende (der vedkommende føler smerten) for å helbrede. Besvergelse på norsk.

Deterministene (الْجَبْرِيَّة): En sekt som hevder at mennesker ikke har en fri vilje i sine handlinger, derfor kan de ikke bli holdt ansvarlig for dem. De anser et menneske for å være lik et livløst vesen. Hovedmangelen i deres standpunkt er at menneskene ikke har vilje eller evne til å ville eller velge noe.

Dualistene (الْقَدَرِيَّة): En sekt som er tilhenger av filosofien til Ma'bad al-Johanī. De fornekte det som er forutbestemt om det gode og det onde. Et grunnprinsipp i deres tro er: Det gode er fra Gud, men ikke det onde. Fri vilje står i fokus i deres filosofi. Gud har ikke noe å gjøre med menneskenes handlinger. Gud bare skaper menneskene, og så skaper de sine egne handlinger.

Ḥadīth al-āḥād (حديث الأحاد – en enkeltstående beretning): En beretning der man ikke finner noen av kravene til en beretning kjent som *motawātir*, selv om det bare skulle mangle ett eneste krav.

Matrōk (متروك): Beretteren er forlatt (ikke godtatt) med tanke på faget *ḥadīth*. Det vil si at når en av beretterne er upålitelig og alle de *ḥadīth*-lærde er enige om hans upålitelighet, blir en slik beretning fornektet.

Maulā (مولى): Ordet kan bety flere ting. Det blir brukt om en slave og en befridd slave, men også om en mester, leder, overhode, eier. Det kan være en person som opprinnelig var slave, eller stammer fra en slave, og ikke har beskyttelse fra en klan, men så får han det gjennom en person. Slik blir han assosiert med den personen og under hans beskyttelse. Andre betydninger: elsker, tilhenger, alliert, sønn, slektning, søskenbarn, svigersønn, onkel, klient, en man er bundet i kontrakt til, den som befri, en ikke-araber som konverterte til islam, politisk agent, nabo.

Mo'allal (معلل): En beretning med en skjult defekt som blir funnet i beretterkjeden eller i teksten.

Motawātir (متواتر – mangfoldig form av en beretning): En beretning som er blitt berettet av en såpass stor gruppe at det er enighet om at de ikke er løgnere verken med vilje eller ved glemsomhet. Dette kravet må dekke hele beretterkjeden, fra den første beretteren til den siste, og minst fire berettere må ha berettet beretningen.

Rasjonalistene (المعتزلة): En sekt som oppstod da deres grunnlegger Wāsil ibn 'Aṭā' løsrev seg fra studiesirkelen til al-Ḥasan al-Baṣrī. De avviker fra måten til *Ahl-os-sonnah* (tilhengerne av profeten Moḥammads ﷺ tradisjon) – den største grenen av islam – i mange saker, slik som: De fortolker Guds attributter/egenskaper figurativt, de påstår at Koranen er skapt, de fornekte Guds vilje med tanke på onde handlinger/hendelser.

Rokō' (ركوع): Den etymologiske betydningen av ordet er «underkaste seg, å bøye hodet eller knele med ansiktet ned», men i denne konteksten betyr det «en passasje / et avsnitt i Koranen, som hjelper resitatoren å forstå at versenes emne har forandret seg».

Sannah (سنة): Ordet har mange betydninger, slik som: traktat, kurs/retning, tradisjon, skikk, lov, væremåte, livsførsel, natur, norm, praksis, levemåte osv. Ifølge islamsk terminologi betyr det: profetens ﷺ måte/livsførsel.

Litteraturliste

Al-Ālōsī, Maḥmūd ibn ‘Abdillāh. *Rōh al-Ma‘ānī*. 16 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1994.

Al-‘Asqalānī, Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar. *Fath al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 13 bd. Beirut: Dār al-ma‘rifah, 1959.

Al-Azharī, Moḥammad Karam Shāh. *Ḍiyā’ al-Qor’ān*. 5 bd. Lahore: Zia-ul-Quran Publications, 1980.

Al-Bājī, Solaymān ibn Khalaf. *Al-Montaqā sharḥ al-Mowaṭṭa’*. 7 bd. Kairo: Maṭba‘ah as-Sa‘ādah, 1914.

Al-Bayḍāwī, ‘Abdullāh ibn ‘Omar ibn Moḥammad. *Anwār at-tanzīl wa asrār at-ta’wīl*. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1997.

Al-Bayhaqī, Aḥmad ibn al-Ḥosayn. *Dalā’il an-nobowwah*. 7 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1988.

Al-Bokhārī, Moḥammad ibn Ismā‘īl. *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 9 bd. Beirut: Dār ṭauq an-najāh, 2001.

Al-Fīrōzābādī, Moḥammad ibn Ya‘qūb. *Al-Qāmōs al-Moḥīṭ*. 8. utg. Beirut: Mo’assasah ar-risālah liṭ-ṭabā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 2005.

Al-Ḥarrānī, Aḥmad ibn ‘Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah. *Majmō‘ al-fatāwā*. 37 bd. Medina: Mojamma‘ al-malik Fahd li-ṭibā‘ah al-moṣḥaf ash-sharīf, 1995.

Al-Ifriqī, Ibn Manzūr. *Lisān-ol-‘Arab*. 15 bd. Beirut: Dār Ṣādir, 1993.

Al-Iṣfahānī, Al-Ḥosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib. *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor’ān*. Beirut: Dār al-qalam, 1991.

- Al-Madanī, Mālik ibn Anas. *Mowatta' al-imām Mālik*. Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī, 1985.
- Al-Mawsō'ah al-fiqhiyyah al-kowaytiyyah. Kuwait: Wizārah al-awqāf wash-sho'ōn al-islāmiyyah, 1983–2006.
- Al-Mobārakpōrī, Moḥammad 'Abd-or-Raḥmān ibn 'Abd-ir-Raḥīm. *Toḥfah al-aḥwazī bi sharḥ jāmi' at-Tirmizī*. 10 bd. Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah.
- Al-Moṭayrī, 'Abd-ol-'Azīz ibn Dākhil. *Jamharah at-tafāsīr*. Ma'had āfāq at-taysīr al-iliktrōnī markaz ad-dirāsāt wal-boḥōth, 2010.
- Al-Qādirī, Moḥammad Ṭāhir. *'Irfān-ul-Qur'ān – Den Hellige Koranen*. Oversatt av Abo Mahi. Oslo: Norsk Muslimske Kunst og Kultur Forening, 2012.
- _____. *Islām aur jadīd sā'ins*. Lahore: Minhaj- ul-Quran Publications, 2001.
- Al-Qazwīnī, Moḥammad ibn Yazīd. *Sonan Ibn Mājah*. 2 bd. Kairo: Dār ihyā al-kotob al-'arabiyyah.
- Al-Qorṭobī, Moḥammad ibn Aḥmad. *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*. 20 bd. 2. utg. Kairo: Dār al-kotob al-miṣriyyah, 1964.
- Al-Yaḥṣobī, 'Iyād ibn Mōsā. *Ash-Shifā bi ta'rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā*. 2 bd. Beirut: Dār-ol-fīkr at-ṭibā'ah wan-nashr wat-tawzī', 1988.
- An-Nadawī, Mo'īn-od-dīn Aḥmad. *Siyar aṣ-ṣaḥābah raḍiyallāho 'anhom*. 9 bd. Lahore: Islāmī kotob khānah.
- An-Nasā'ī, Aḥmad ibn Sho'ayb. *As-sonan aṣ-ṣoghrā*. 8 bd. 2. utg. Aleppo: Maktab al-maṭbō'āt al-islāmiyyah, 1986.
- An-Nawawī, Yahyā ibn Sharaf. *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*. 18 bd. 2. utg. Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī, 1972.

- An-Nīsābōrī, Moḥammad ibn ‘Abdillāh. *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn*. 4 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1990.
- An-Nīsābōrī, Moslim ibn al-Ḥajjāj. *Ṣaḥīḥ Moslim*. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī.
- Ar-Rāzī, Aḥmad ibn Fāris. *Mo’jam maqāyīs al-loghah*. 6 bd. Beirut: Dār al-fikr, 1979.
- Ar-Rāzī, Moḥammad ibn ‘Omar. *At-Taḥṣīr al-kabīr*. 32 bd. 3. utg. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1999.
- Ash-Shaybānī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal. *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal*. 45 bd. Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2001.
- Aṣ-Ṣana‘ānī, ‘Abd-or-Razzāq. *Al-Moṣannaḥ*. 11 bd. 2. utg. Beirut: Al-maktab al-islāmī, 1983.
- As-Sijistānī, Solaymān ibn al-Ash‘ath. *Sonan Abī Dāwūd*. 4 bd. Beirut: Al-maktabah al-‘aṣriyyah.
- As-Soyōṭī, ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr. *Ad-dorr al-manthōr*. 8 bd. Beirut: Dār al-fikr, 1983.
- _____. *Al-Ittiqān fī ‘Olōm al-Qor’ān*. 4 bd. Kairo: Al-Hay’ah al-miṣriyyah al-‘āmmah lil-kitāb bil-‘arabiyyah, 1974.
- Aṭ-Ṭabarānī, Soleymān ibn Aḥmad. *Al-Mo’jam al-awsaṭ*. 10 bd. Kairo: Dār al-ḥaramayn.
- Aṭ-Ṭabarī, Moḥammad ibn Jarīr. *Jāmi‘ al-bayān fī ta’wīl al-Qor’ān*. 24 bd. Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2000.
- At-Tirmizī, Moḥammad ibn ‘Isā. *Sonan at-Tirmizī*. 5 bd. 2. utg. Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba‘ah Moṣṭafā al-Bābī al-Ḥalabī, 1975.
- At-Tōnisī, Moḥammad aṭ-Ṭāhir ibn Moḥammad. *At-taḥrīr wat-tanwīr*. 30 bd. Tunis: Ad-Dār at-Tōnisiyyah lin-nashr, 1984.

- Az-Zabīdī, Moḥammad ibn Moḥammad Mortaḍā. *Tāj al-‘arōs min jawāhir al-qāmōs*. 40 bd. Kuwait: Dār al-Hidāyah.
- Buddhanet Buddha Dharma Education Association Inc. «Good luck and fate, Good question, good answer with Ven. S. Dhammika». www.buddhanet.net.
<http://www.buddhanet.net/e-learning/qanda09.htm> (oppsøkt 08.08.2016).
- Cheema, Waqar Akbar. «Number of Surahs in the Mushaf of Ibn Mas‘ood». *Journal of Islamic Sciences* vol. 1, issue 1 (2013): 9.
http://www.academia.edu/3644276/No._of_Chapters_Surahs_in_the_Mushaf_of_Ibn_Masood (oppsøkt 29.7.2016).
- Ibn Kathīr, Ismā‘īl ibn ‘Omar. *Al-bidāyah wa an-nihāyah*. 14 bd. Beirut: Dār iḥyā at-torāth al-‘arabī, 1988.
- _____. *Tafsīr al-Qor’ān al-‘aẓīm*. 8 bd. 2. utg. Riyadh: Dār ṭaybah lin-nashr wat-tauzī‘, 1999.
- Lāshīn, Mōsā Shāhīn. *Fath al-Mon‘im sharḥ ṣaḥīḥ Moslim*. 10 bd. Kairo: Dār ash-shorōq, 2002.
- Ma‘lōf, Louis. *Al-Monjid*. Lahore: Khazinah ‘ilm o adab, 1996.
- Parwez, Gholām Aḥmad. *Loghāt al-Qor’ān*. Lahore: Tolu-e-Islam Trust, 1998.
- Qoṭb, Sayyid. *Fī Zilāl al-Qor’ān*. 6 bd. Beirut: Dār ash-shorōq, 1991.
- Sacred Texts. «The Rig Veda (Book 7:104#23)». www.sacred-texts.com, <http://www.sacred-texts.com/hin/rigveda/rv07104.htm> (oppsøkt 08.08.2016).
- The Bhagavad-Gita in English. «The Three Divisions of Material Existence (Chapter 17:4)». www.bhagavad-gita.org.
<http://www.bhagavad-gita.org/Gita/verse-17-04.html> (oppsøkt 08.08.2016).

Koran-register

Koranen 1:1	27
Koranen 2:102	63, 64
Koranen 2:168, 6:112	48
Koranen 2:186	69
Koranen 2:216	31
Koranen 2:257	48
Koranen 4:120	48
Koranen 5:67	65
Koranen 5:110	63
Koranen 5:118	71
Koranen 7:14	49
Koranen 7:55	71
Koranen 7:109–126, 20:70–73, 26:46–52	63
Koranen 7:116	63
Koranen 8:48	48
Koranen 10:2, 21:3, 38:4	63
Koranen 10:77, 20:69	65
Koranen 12:87	70
Koranen 13:16	33, 75
Koranen 14:36	71
Koranen 15:9	15
Koranen 15:26–27, 55:14–15	51
Koranen 15:87	13
Koranen 16:63	49
Koranen 18:50	51
Koranen 19:35	29
Koranen 20:66	63
Koranen 31:27	15
Koranen 34:41	51
Koranen 40:60	69

Koranen 58:19, 7:17	48
Koranen 72:8–9	51
Koranen 75:17–19	15
Koranen 98:5	70

Generelt register

‘		B	
‘Abdollāh ibn Mas‘ūd	9, 11, 15	Bibelen	61
A		E	
Abō Bakr	12, 13	engelen Gabriel	14, 21, 41
Abō Sa‘īd al-Khodrī	19	F	
Abraham	71	flerguderī	39, 42, 55, 56, 57, 58, 60, 65, 77, 78
Ad-Daylamī	16	G	
Al-Ālōsī	35	Gabriel	71
al-Anbārī	13, 15	Gholām Aḥmad Parwez	51
al-‘Arzamī	21	H	
al-Bāqillānī	16	Hishām ibn ‘Orwah	20, 22
al-Bayhāqī	21	I	
<i>al-Fātiḥah</i>	9, 12, 13, 18, 77	Ibn ‘Abbās	19, 22, 28, 59, 63
<i>al-ghibṭah</i>	38	Ibn al-Qayyim	59
al-Ḥākim	59	Ibn Ḥajar	21, 66
al-Qorṭobī	28	Ibn Mājah	19, 20
Al-Qorṭobī	13, 14, 20	Ibn Mas‘ūd	9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 26, 41, 56, 58, 59, 75, 77
Al-Wāqidī	20, 66	Ibn Mas‘ōds	12, 13, 14, 18, 58
amulett	56, 58, 59, 60, 62, 78	Ibn Taymiyyah	59
an-Nasā’ī	19	Imam Mālik	56
an-Nawawī	64	‘	
An-Nawawī	18, 32, 33	‘Iyād	66
<i>ar-riyā’</i>	47		
<i>ar-roqyah</i>	55, 71		
<i>as-siḥr</i>	61		
As-Soyōṭī	12, 16		
aṭ-Ṭabarānī	17		
at-Tirmizī	19, 58, 59		
az-Zamakhsharī	35		

J		P	
Jesus	71	profeten Adam	39, 41
K		profeten Jesus	55, 63
korankopi	9, 13, 14, 15, 16, 17, 77	profeten Moḥammad ﷺ	9, 13, 63, 70, 77
Kufa	10	Profeten Moḥammad ﷺ	56, 65, 69
L		profeten Moḥammads ﷺ	31, 50, 51, 57, 65, 78
Labīd ibn al-A‘ṣam	20, 23, 39, 77	profeten ﷺ	10, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 26, 33, 35, 36, 37, 41, 51, 55, 56, 57, 59, 65, 66, 67, 70, 75, 77, 78
M		S	
Medina	9, 19, 20, 22, 23, 26, 66, 75, 77	Satan	32, 39, 41, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 54, 61, 65, 76
Mekka	9, 19, 22, 26, 65, 75, 77	Sayyid Qoṭb	65
O		<i>sonnah</i>	10, 12
Obay ibn Ka‘b	11, 14	Z	
‘		Zayd ibn Thābit	12
‘Omar ibn al-Khaṭṭāb	70	Zirr	14, 16
‘Oqbah ibn ‘Āmir	19, 21, 75	‘	
‘Othmān	12	‘Ā’ishah	20, 35, 56, 72

